

Anladım. Her şeyi anlatacağım yani (gülme sesi). Hadi bakalım, yapalım bakalım, insanın kendi hikayesini anlatması çok zor, bununla başlamak lazım yani.1985 yılı Ağustos ayında ben Ankara'da doğmuşum. Dört kız kardeşiz biz, ben en küçükleriyim. Çorumluyuz ve Alevi bir aileyiz. Zaten doğumdan itibaren öteki olarak yetiştirilmiş. Onun, ötekiliğin ne demek olduğunu bilen, bunlardan da bedel ödemiş ailenin mensubu olarak dünyaya geldim. Aslında bu tekne kazıntısı denilen çocuklardan biriyim. Yani hiç beklenmeyen, aslında annenin de enerjisi ve zamanı açısından ve gençliği açısından, "olmasam daha iyi olurmuş" diye değerlendirilen ama fakat gecikildiği için mecbur doğdum. Ama herhalde burada babamın şey ısrarı var, "bir erkek çocuk" ısrarı sebebiyle, biz dördüz, o zaman ama gördü ki dört kızdan da sonra bu iş olmuyor ve vazgeçildi gibi bir şey olmuş. Ee bu işte, beş kadının olduğu, bir erkeğin olduğu bir ailede asla kadın dayanışmasını yaratamadığımız, aslında bir yerde, her zaman iktidarın baba olduğu ve bütün mevzularda o kadının, bütün şeylerini bölerek diyelim, birbirine kırdırdığı falan ve burada da en, herhalde, yaralanan kişinin de annem olduğu falan bir hal var.

Güzel bir mahallede büyüdüm, bir mahalle çocuğuydum, sokaklarda büyüdüm. Zaten öyle bir vakit de yoktu, yani başka bir seçeneği de yoktu annemin. Bir 13 ay var benim benden büyük ablamla aramda, dolayısıyla biz zaten ikimiz büyümüş olduk. Diğer ablalarım, işte biri benden dokuz yaş büyük, biri 11 yaş büyük, dolayısıyla onlar da çocuk. Hem aileyi geçindirmek, yani o çocukları büyütme, hem ev işlerine koşturmak, tabii o dönem daha böyle feodal ilişkilerin de gelişkin olduğu bir zamandı bizim açımızdan da. İşte her akşam misafirlerin geldiği, ettiği bir denklemde annem hani, çocukları sokağa salarak büyümesini makul olduğuna karar vermiş herhalde, bence de iyi olmuş bir taraftan. O yüzden, yani, ilk hatırladığım kendimi, büyümeye başladığım dönemlerde hep hatırladığım şeyler sokakta yaşadığım şeyler yani. Sokakta olmanın getirdiği korkular, endişeler, mutluluklar, telaşlar falan. Ve işte, komşuluk vardı yani o zaman başka arkadaşların evlerinde akşam yemekleri yemek, işte öğlen susayınca bilmem ne teyzenin evine gidip su içmek, işte ne bileyim, Hatice teyzenin bahçesinde saklambaç oynamak falan gibi. O yüzden şanslı buluyorum kendimi. Yeni nesile göre o dönemi.

Yani ilkokula şeyde gittim zaten, ya mahallenin yakını, yani hemen mahallenin içinde olan, zil sesini duyabildiğimiz bir okula gittim. Gitmeye çok hevesliydim, çünkü bütün ablalarım okula gidiyordu, "bu iyi bir şey galiba, ben evde yalnız kalıyorum" dedim, anaokuluna da böyle çok şeyle başladım, hevesle. Okula gitmenin krizini çok yaşamadım yani ilk dönemlerde, ilkokulda da. Şey bir tiptim, böyle bir lider olma ihtiyacı hisseden, hani böyle bir etrafında insanları, çocukları toparlama ihtiyacı hisseden, erkekleri döven, böyle hatta teneffüslerin belirli bir kısmında işte, bütün sınıfın oturduğu ve benim bir tane erkek çocukla kavga ettiğim falan bir şeydi, çok böyle, erkekleri çok ağlattım yani o dönemlerde. Hatta bir tanesi vardı, çok da tatlı bir çocuktu, yakışıklı bir çocuktu, herkesin böyle aşık olduğu çocuktu, beni sıra arkadaşı yapmışlardı onunla. Ben onu yine böyle ulu orta bir yerde dövdüğümde, nedenini bilmiyorum, kitabını mı getirmemişti, öyle bir şey işte, yani sorumsuzluk yapmıştı ve ben işte, ona kızmıştım falan filan yanımda oturduğu için, hüngür şakır ağlamıştı o çocuk, işte "Bu pantolonu sen mi ütüleceksin? Annem ütülecek, yıkayacak, her şeyi kirlettin sen" falan diye. Onu çok böyle net hatırlıyorum, çocuğa zulmümü. Sonra yıllar sonra üniversitede, aynı üniversitede karşılaştığımda tabii at gibi bir şey olmuş, upuzun, işte güçlü falan bir figürle karşılaştım. Çok korkmuştum yani, hesabını sorar belki şimdi diye. Yani o akran şiddetini ben daha çok uyguluyordum yani, bana uygulanmasından öte benim uyguladığım bir şeydi.

Böyle kız çocuklarıyla da hani onların daha böyle lideri olmak falan gibi de bir derdim vardı bence yani şimdi baktığımda. Sorumlu bir tiptim, derslerime dair herhangi bir, zaten bizim ailede şey olmadı hiç yani, tembellik bir seçenek olmadı nedense. Yani hiç kimse de böyle şey yapmadı, aile bireyleri de" vay efendim" işte, "karneni göster" falan gibi bir denetim de yoktu ama doğalında sanki biz iyi öğrenciler olmuştuk yani. O da biraz şeyden gibi geliyor, bana şimdi yani, daha işte köyden gelmiş, okumamış bir ailenin çocukları olarak özellikle babamın işte "simit bile satsanız, üniversite okuyacaksınız, kesinlikle sizi okutacağım, kız çocuğusunuz okumanız lazım" falan gibi bir şeyi vardı, o yüzden de herhalde biraz öyle bir bütün ablalardan gelen öyle bir şey oldu. Bende de öyle bir alışkanlık olmuş oldu yani yapmam gerekeni yapardım, çok da zorlanmazdım filan.

Sonra bu dönemde yine mahallede oynamaya devam ettim, zaten işte sınıf arkadaşlarım her zaman mahalleden de arkadaşlarımdı. Bütün ilkokul boyunca bir tane çocuğa âşık oldum. Karşı, iki, iki daire, yani ev vardı aramızda. Ona mektuplar yazardım, onunla işte oyun oynama stratejileri geliştirdim, ayrı kalma yolları falan filan geliştirdim. O öğlenciydi, ben sabahçıyım, onun çıkış saatinde balkonda kendimi gösterme falan gibi yollar denerdım. Komik yani. O dönem, ben çok uzun yıllar yani şeyde de hep günlük tuttum, yani benim hala ilkokul günlüğüm falan var benim, baya komik günlüklerim var, oralarda falan da çokça yazmışım, şimdi okuyamıyorum el yazısıyla yazdığım için, el yazımı okuyamıyorum falan ama kötü bir his olarak aldığım bir dönemim yok orada yani o âşık olma işini de çok ciddiye aldığımı düşünüyorum (gülme sesi), bana iyi hissettiren bir şeydi. Sonra yine yıllar sonra onun biriyle evlendiğini, mahallede kaldığını ve işte bir işe girdiğini, tutunduğunu, ettiğini filan, ailesinin durumları bizimkine göre daha kötüydü filan, o zaman anneme söylemiştim "anne söylesem ne olur ki, işte ben sana aşkıttım yıllarca falan diye?", annemin böyle çok şey yaptı, "aman kızım milletin kafasını karıştırma şimdi, evlenmiş çocuk, olur da ya, " aa ben de sana böyle bir şey hissediyordum da geri dön, dönelim bir şey yaşayalım falan der" diye, ama benim böyle bir platonik olarak bir şeyim, o beni çok besleyen bir şeydi yani çocukluğumda iyi hissettiren bir şeydi. Birini sevmek, onun için bir şeye çabalamak, gizli hikayeler yaratmak falan.

Beşinci sınıftan sonra işte dershaneye, yani beşinci sınıfta dershaneye gittim ve Anadolu lisesi sınavı vardı. Ve esas böyle daha krizi biraz orada yaşadım çünkü ilk defa mahalleden çıkacaktım ve işte bir otobüsle, bir şeyle, bir şeye gidecektim, ailemden uzaklaşacaktım o zaman, annemi bırakamama krizi yaşadım yani o ilkokul bir de yaşanan ağlama krizlerini beşinci sınıfta yaşadım. Bir sürü yalanlar uydurdum o dershaneye gitmemek için, yollar yöntemler buldum falan filan ama olmadı, tutmadı. Bir matematik öğretmeni vardı, matematikle ilişkimin temelleri buralarda atılıyor galiba, bana çok kızdı "sen kaç yaşındasın ve annenle birlikte geliyorsun dershaneye, kimsenin velisi gelmiyor, artık yeter, annen gidiyor ve sen kendi kendine döneceksin" falan diye. Ona çok sinirlendim, ona çok sinirlendiğim için çok fazla matematik çalıştım ve ona hani, kendime hani "sen benimle böyle konuşamazsın, ben de hani, bir şey biliyorum" demek için, matematiğe yönelmiş oldu ve sonra bu matematik okumama sebep olan figürlerden biri olmuş oldu. O, o kadar etki ettiğini biliyor mu bilmiyorum ama, yaşlı bir kadındı. Sonra o krizi biraz böyle, daha işte, dışarıdaki hayatla karşılaşmak ve bunu da sosyalleşmek, arkadaş edinmek, yeni yollar bulmak falanı çözdükten sonra Anadolu lisesi sınavını kazandım ve artık mahalledeki o küçük yaşantımdan çıktım.

Yine bir servisle gittim çok da uzak olmayan, işte ***'nda, "**** Anadolu Lisesi" diye bir okula girdim. Almanca hazırlık okudum. O senem de çok değişti çünkü ilk defa hem bir dille hem de farklı bir işte Alman Vatandaş'la ve onun sadece girdiğin anda, daha kaç yaşında oluyorsun 11-12 yaşındasın yani, karşında sadece seninle Almanca konuşan biri var ve Türkçe konuşmanın yasak olduğu ve senin tek kelime bile bilmediğin, hiçbir şey anlamadığın falan bir şey başladı. Tabii herkes Alman hocaya aşığı, bütün kızlar, çünkü işte sarışın, mavi gözlü, bizim karşılaşmadığımız bir figür falan. Orada dil mevzusu benim için şey oldu yani, başka bir dünyaya açılmak demek oldu. Ve çok yani, bir yıl boyunca, çok fazlasını işte, Alman Kültür Merkezi'ne gitmeye başladığım, işte "aa benim Almanya'da kuzenlerim var, onlarla da konuşabilirim, paylaşabilirim" dediğim falan, Almanya'yı dinlemeye başladığım, oradan "neden gitti peki benim kuzenlerim?" falan gibi sorgularım, işte "dayımlar niye oradalar?" diye sorgularımın olduğu bir dönem oldu. Tabii bu açıklamalar hiçbiri aile tarafından yapılmadı. Bu kötü bir şeydi çünkü anlayamadım. Yani madem hani, çünkü hemen hemen aynı yaştaydık bir tane kuzenimle, onun hayatı benimkinden daha güzel gözüktü bana ve o niye orada da ben buradayım, falan gibi sorgulamaya başladım.

Sonra tabii şimdiki aklımla anladım, aslında bir politik bir gerekçeyle aslında, gitmek durumunda kaldığı için ve dönemediği için dayım ve baba, şey, dedem de Almanya'da işçilik yapmak üzere gittiği için kaçmışlar. İşte Çorum Katliamı mevzusu. Ama bu bizim ailede hani bize anlatılırsa biz de etkileniriz gibi bir yerden çok anlatılmadı, yani kimse, herkes üstünden atladı, yani "çalışıyorlar o yüzden" falan gibi açıklamalarla ve ben oralara, biraz böyle, yabancı kaldım çok da detay- yani kendim de çok da kurcalamadım aslında, daha da kurcalanabilirdi. Ama "herhalde hayat böyle bir şey" falan deyip geçiştirdiğim bir hal oldu. Sonra şu benim için kritik dönemdi, annemin bana gelip "sen alevisin ve bunu kimseye söylemeyeceksin" gibi bir cümlesi ile Alevi olduğumu öğrendim ama Alevi'nin ne demek olduğunu bilmiyordum, bu ilkokul dönemine geri dönmüş oldum şimdi, "herhalde" dedim, "benim bir sıkıntım var, bir sorunum var ve bu hani kimseye söylenmemesi gereken bir şey" gibi hissettim, kötü hissettim yani, ben hani, diğerlerine söylemeyeceğim hani gizlemem gereken bir şeyim var benim diye. Sorduğumda makul açıklamalar da yapılmadı yani "Alevi olmak ne demek" hani "Sünni olmak ne demek" falan gibi. Çünkü asimile olmuş bir alevi aileyiz biz, yani babamın oruç falan tuttuğu bir ailede büyüdüm. Dolayısıyla diğer Sünni'lerle ile aramızdaki farkı çok anlayamadım yani aslında.

Burada da makul bir şey anlatılmadı yani "bu şöyle bir şey" gibi, yani cemevi falan gibi ritüeller de olmuyordu. Aslında orda da babam da kendini gizliyordu. Mevzu böyle bir şeydi. Ve bunu bize öğrettiler yani "her zaman sakınman, gizlemen gereken bir şey bu" gibi öğretildi. Şimdi baktığımda çok sıkıntılı buluyorum yani bir çocuğa bunun yapılmasının çok yanlış olduğunu, anlatılması gerektiğini, bunun en nihayetinde, tamam senin doğuştan itibaren seninle birlikte bir, bir şey olduğunu ama hani bunun neden olduğunu falan, bir şeyin anlatılması gerektiğini düşünüyorum şimdi baktığımda. Böyle ilk şeylerim galiba biraz böyle, ezilme halini hissetme, yani bir ötekiliği hissetme halim bununla. Ve sonra zaten artık ilkokulun bitimiyle birlikte, biraz daha bedenimin ergen bir bedene bürünmesi, bir kız çocuğu olduğumu fark etmem ve bunun da bir ötekilik olduğunu fark etmemle oldu. İşte tacize uğramak, işte belirli bedeninin bölgelerini sakınman, bakışların değişmesi falan gibi şeylerle. O dönemde de yine işte ortaokulda geçtiğim sene, iki tane işte hobi falan gibi falan gibi, şimdiki çocukların hepsine yapılan işte,

"sen bir piyano çal", "sen" işte, "aynı zamanda yüz" falan gibi bir şey, annem ilk iki ablayı deneme tahtası olarak kullandıktan sonra bize çok özen gösterdi ve bizi havuzlara götürmeye başladı, işte yok, korolara gittik, bir şey oldu falan. Türk Halk müziği korosuna gittim ben, bilahare.

Onunla birlikte de yaz okulunda basketbol oynamaya başladım. Okulla birlikte yürütme kısmında yani okul açıldıktan sonraki kısımda ise tercih yapmam gerekiyordu, ikisine birden zamanım yetmiyordu. Basketbolu tercih ettim, burada da yine hani böyle bir şey kısmı var herhalde, yani daha er.. daha güçlü bir şey yani güç hissettiğim bir şeydi. Diğeri ise aslında bana anlatılmadığı için, kendi kökenlerime dair bir hikâye anlatılmadığı için çok "niye bunu söylüyorsunuz ki?" falan hani, "ben niye burada türkü söylüyorsunuz?", "Türkü ne?", falan; hani çünkü öyle bir şeyim yok, yani evde öyle bir ritüel de yok, o belki anlatılsaydı belki Türk Halk Müziği korosuna devam ederdim ve basketbol olmazdı falan ama orada bir güç istediğim içindi ve eğlendiğim için de tabii, basketbola da başladım. Bu kız-erkek ilişkileri, işte sevgililik, flörtlük falan gibi mevzularda hem iyi hem kötü açıdan, ben buraları basketbol sayesinde atlardım, yani oraları öyle krizli yaşamadım, yani yaşamadım yani daha doğrusu. Yani benim tek aklımda olan şey, şeyde, zil çaldığında pota kapmaktı, aklımda olan tek şey, gidip işte erkekler basketbol oynadığım birileriydi yani onlarla öyle bir ilgim alakam yoktu. Ama tabii arkadaşlarımla böyle işte, yok kaş aldıkları, saçlarını yaptıkları, bu tarz işte, yok manikürler falan filan muhabbetlerine hep yabancı kaldım. Anlamadım yani bunu, bir çıkma hikayelerini çok anlayamadım. Hatta bir süre bende bir yanlış, bir hata var bende ve hani böyle bir şey hissetmiyorum gibi, ama basketbol buna sebep yani beni bir düzeyde de o ergenliğin çok büyük krizlerinden de koruduğunu düşünüyorum şimdi baktığımda böyle bir odaklanmanın.

Tabii o zaman rekabet hikayesi belirginleşti. Bu sefer de şimdi hala daha izlerini takip edebildiğim kadarıyla bir takım oyunu olmasına rağmen oradaki eşitsizlik hikayeyi yani oradaki rekabeti, hem çocukların birbiriyle rekabeti hem de oradaki ayrımcılığı, şimdi anlıyorum tabii, o zaman neden olduğunu anlamadım, daha işte zengin çocuklarına yapılan muamelenin antrenör tarafından farklı olduğunu, işte ailelerin böyle çocuklarını şey, antrenmana araçla getirdiklerini, araçla götördüklerini, benim üç tane otobüs değiştirerek gittiğimi, işte bu kıyafet, tabii sporların çeşitli özel kıyafetleri olması gerekir, işte benim iki yılda bir bir ayakkabı alırken, işte onların sürekli yeni moda ayakkabılarla geldiğini, buralarda ezildim. Hatta bunun çocuklar, yani bu sefer akran şiddetinin bana döndüğünü, işte dalga geçildiğini falan hissettiğim ama tam böyle anlatamadım niye olduğunu anlatamadığım bir şeydi. Yani sınıfsal bir şeydi o. Bir de tabii bizim yine böyle kültürel olarak aslında, daha köy hayatı gibi yaşamamızla, kentli olamamızla ilgiliydi. Diğer aileler işte, memur çocukları, işte bakanlıkta bir şey falan gibi çocuklar onlar, o ailelerin çocukları varken, biz daha hani, küçük bir hayatımız vardı, hala da öyledir ailemin hayatı, yani küçük yaşarlar hani büyütmezler mülkü.

O yüzden oralardaki karşılaşmalar biraz sıkıntılı oldu. Tabii şeyler de oldu, ötekilerin dayanışması gibi bir hikâye de olmuş, şimdi baktığımda. Yani atıyorum, daha tom tombik bir kızın benim arkadaşım olması gibi, başka bir alevinin benim arkadaşım olması gibi. İşte yani böyle ötekilerin birliği falan gibi bir şey olmaya başladı bu. Bir de güçlüler vardı orada, hani özel çocuklar vardı, zengin çocukları vardı, özgüvenli, daha özgüvenli yürüyen çocuklar vardı, onlar başka bir taraftı. Bu ayırım sonuçta oynadığın sporda da şeyi

belirginleşiyordu yani. İyi bir öğrenciydim aynı zamanda, yani benim kendimi planlamamı çok, beş gün antrenmana gidiyorum haftada ve aynı zamanda derslerime çalışıyordum ve bunlar böyle sıkıntı yaşadığım anlar falan gibi bir şeyler olmadı.

Lise döneminde de aynı okulda devam ettim, orada da herhalde böyle kritik olan ablamın gelmesi oldu lisede, aynı okula gelmiş olması oldu, benden bir yaş büyük olan. Bizim servisle gitmemiz falan, biz zaten hani yaşları çok yakın olduğu için her daim bir gerilim vardı aramızda, o gerilim onun ergenliğe girmesi ve benim daha hani bunu başka türlü atlatmam sebebiyle, başka krizlere sebep oldu. O çok büyük yaşadı yani o mevzu. Aslında o da basketbol oynuyordu, o da işte bana göre daha asosyal bir tipti ama bir anda hani senin ayrıcalıklı gördüğün Anadolu Lisesi'ne o da geliyor ve hani senin ayrıcalığın ortadan kalkıyor. İşte bu bir sürü krize sebep oldu bizim ikimizin arasında. Onun da işte çeşitli flörtleşmeleri ve oralar, işte, lisede şeye karar verdi, lise sonda, oradaki sevgiliyle evlenmeye ve okumamaya falan karar verdi yani. Öyle kararlar bu ailede bir sürü krize sebep oldu falan. Buralarda çok şey kaldığım, kendimi unuttuğum ve onun ergenliği ile ilgilendiğim, ilgilendiğim derken ondan acı ürettiğim falan bir dönem oldu. Kendiminki daha tek düzeydi yani, başkasının hikayesi yaşıyordu etrafımda ve ben ona odaklıydım aslında ve ben ne oldum ne bittim falan çok anlayamadım bir zaman oldu. Lise 1'de yine matematik hikayesinin temelini atan başka bir hocayla tanıştım. Aslında bir özneleşme hikayesini orada hissettim yani, o yüzden de belki buraları tercih ettim.

Ben çok ilgilenmiyorum ne dershaneye ne dersle. Yani yapıyordum ve çok ekstra aşmaya dair bir derdim yoktu. Beni çıkarıp tahta karşısında ders anlattırdı bana, çok uzunca bir süre, "sen anlatırsın", "sen yaparsın" diye diye. Bu tabii bir özgüvene sebep oldu ve bana şöyle bir uyarıyla "asla matematik okumayacaksın, o yüzden yapmadım, matematiği sev diye yaptım, niye böyle bir şey yapıyorsun?" falan gibi uyarılarla birlikte aslında öğretmen olmamdan korkuyordu. Ben matematikle ilgilenmeye o zaman daha yani matematik bilimi falan gibi bir şeyle ilgilenmeye başladım ve zaten sonra hiçbir seçenek düşünmedim. Zaten üniversite sınavında da tek seçeneğim Ankara'daki bütün matematik bölümleriydi. Bir tane de öğretmenlik yazdım falan. Üniversite sınavına hazırlanırken de çok odaklıydım, basketbolu bıraktım, iki sene işte, dershaneye gittim. Çok böyle şeydim, disiplinli bir tiptim, hayatımı hani oraya adanmış bir şekilde, mevzuya hâkim şekilde ilerledim. Ve sonra üniversite hayatına adım at.. -"****" ı kazandım bu arada, "****" matematiği kazandım. Ve o sene hazırlık okuduğum seneydi sanırım, hazırlık okudum, orada da İngilizce hazırlık okudum, orada da güzel böyle 10 kişilik falan bir arkadaşlık grubum vardı.

Şöyle bir şey bu benim açımdan, işte iki ablamın da okuduğu bir okul, biri de yine matematik okumuş en büyük ablam orada okudu, ikinci ablam politik bir abla olan abla, üniversite yıllarında örgütlü olan bir abla. Biraz bana şey geldi yani merak uyandırır, çünkü ablam da bana aslında şöyle yapmadı, onun böyle işte, Marx falan filan kitaplarının da politik kitaplarının olduğu bir bölüm vardı onu kapatırdı, önüne edebiyat kitapları koyardı. Yani işte aileden sakındığı, gizlediği ki bizim ailede işte "şu saatte eve gir, bu saatte çık" falan gibi daha bizimle ablalarımın yaşadığı hikâye de farklı, babamın otoritesinin daha yoğun yaşandığı ve kavgalı, fiziksel şiddetli falan hikayelerin olduğu bir çocukluk yaşadı onlar. Yaşamışlar yani sonrasında ben de şahit oldum bir kısmına. Dolayısıyla ablam kendi politikliğini de sakınmaya çalıştı yani

sabah işte beşte kalkıp evden çıkabilirdi ama akşam altıda evde olmak zorundaydı, akşam yemeğine. Ve dolayısıyla bütün şeyini faaliyetini, politik faaliyetini sabahlara sığdırdı. İşte afiş yaptı, çıktı aldı, işte okulu okumadığı ama aynı zamanda gittiği falan. Bir şey seziyordum, bir sezgi vardı şimdi. Grup Yorum dinlemek, Grup Ekin dinlemek, mesela oralardan geldi Grup Kızılırmak'lar falan mevzuları. Ve ben o dönemde, ablamın o üniversite, 10'lu yaşlardayken, geri dönmüş oldum, işte Sabahattin Ali'ler falan okumaya başladım, İnce Memed'ler okumaya başladım, ablamın etkisi çok büyüktür. Ve hani mevzuyu başka, hani edebiyat üzerinden anlamaya daha çok başladım. "****"ye gittiğimde de burada başka bir şey yaşayacağımı düşündüm aslında yani ben o politikleşme eşiklerine daha etrafıma bakındığım, ettiğim bir şekilde de yaşayacağımı düşündüm . Öyle bir toplamın içinde değildim, çok lay lay lom bir ekiptik, hani ilk defa içki tattığımız, işte daha delilikler yaptığımız falan bir ekipteydim ama "****"de tabii benim girdiğim yıllarda politik faaliyet çok da yoktu yani faşistlerin falan daha ağırlıkta olduğu bir şeydi. Çok da şey yapmadım ben de yani, daha eğlenme moduna geçtim artık biraz o sene.

Ve sonrasında aslında babamla ilk krizimi o şeyde yaşadım. Şöyle bir şey dedi işte, "okul bitti, yaz ayları geldi, senin artık paraya ihtiyacın yok, evde oturacaksın" ve işte "neden para harçlık istiyorsun?" gibi bir şey. Ben de işe başlama kararı aldım bu durumda. Önce test kitaplarımı sattım, lisedeki bütün test kitaplarımı satarak işte bir süre işte harçlık edindim, sonra bir işte baya gazete ilanından kitap satma üzerine bir yere girdim. Orası da başka bir deneyime tekabül etmiş oldu. Orada bir âşık oldum önce ve işte para kazanmak, kendi harçlığını çıkarmak, bunun ne kadar zor olduğu işte telefonla birini arıyorsun ve ona gidip bir şey ikna etmeye çalışıyorsun, kitap almasına ve çok saçma şeyler satıyorsun bir anlamda. İşte hukuk bürolarına gidip avukatlarla sohbet ettiğim, ama tabii yani genç bir kadın olduğum için tacize uğradım, oradan çıktım okullara gittim, sürekli yürüdüğüm hani günlerce, yani araç falan filan gibi şeylerin daha sınırlı olduğu yerlere gittiğim, bütün akrabalara kitap sattığım falan gibi, bir üç-dört ay geçirdim. Aslında benim için iyi oldu, yani babamla da hiç konuşmadığım, işte annemin artık bana çok üzülmediği, "bu kız sürekli gidiyor, çalışıyor, manyak mısın bizim paramız var, ver şu çocuğa, gezsin, sosyalleşsin, hani bu bir insan" falan. Onun cevabının da şey olduğunu hani ben, annemden dinlediğim şey bu, işte "hayatı öğrensin, burnu sürtünsün" falan dediği ama asla "eyvallah" demedik yani babaya, bu mevzuyu sonuna kadar götürdüm. Okul başladı.

O arada tabii ben âşık olmuşum ve güzel bir aşkı o dönem için. İlk defa böyle kalp çarpıntılarını hissettiğim falan bir hikâye olmuş oldu. O da "****" okuyordu, o da işte yazın, burada Ankara'da kalırken, harçlığını çıkarmak için, bir işçi ailesi var işte maden işçisi babası falan, harçlık çıkartmak için gelmiş, kitap satmaya falan bir çocukla tanıştık sonra birinci sınıfta artık matematik bölümüne geçtikten sonra biraz sosyalliğim artık aşk mevzusu sebebiyle okulda çok hızlıca derslere girip çıktığım, kimseyle çok diyalog kurmadığım, koşu koşu ona gittiğim ve onunla hani böyle bir zaman geçirmek istediğim bir şeye dönüştü. İki yıl falan sürekli kalbim çarptı yani. Her gün görüşmemize rağmen tekrar heyecanlandım falan. Ve şöyle şey belirdi bende hiçbir mantıklı açıklaması olmamakla birlikte, "****" okumam onu görmem için daha iyi olacak" gibi bir şeyle, çok delice bir şey şu an baktığımda ama yani insanlara anlatınca falan, "bir tercih niye böyle yapılır?" yani falan. Ama iyi oldu bak bu da bence şimdi baktığımda. Dikey Geçiş Sınavı'na girdim, deliler gibi ders çalıştım, İngilizce çalıştım, "****"e geçtim ama bu yüzden geçtim, hiç başka da bir fikrim de yoktu yani. Annemler falan şey diye düşündü yani hep istiyordum ama öyle bir takıntıya dönüştürmemiştim. "İşte çocuk istediği için", hiç ilgisi yok "****" için gittim yani. Orada da şeyi yaşadım, ikinci sınıfa okumaya başladım, bu sefer de .... ayrımını görmüş oldum. Çünkü arada bir açığı vardı yani hem öğrenciler hem hocalar nezninde. Bizimki daha samimi bir ortamdı, herkesin birbirini tanıdığı,

sohbet edebildiği falan, burada daha resmi bir ilişki, daha profesyonel bir şey ve hani öğrencilerin, baktığımda hep şey gibi düşündüm "onlar benden ileri" yani "bir seneyi burada okudular" falan. Bu bende çok acayip bir şey sebep oldu. Başarabilme ihtiyacına sebep oldu. Çok çalıştım yani ikinci sınıfta had safhada çalıştım çünkü şeyi öyle kurabileceğimi, bir de bir sosyallik kurulmuştu orada hali hazırda, oraya ancak başarılı olursam girebileceğimi düşündüm biraz da.

Benim ilkokulumu tamamen beraber geçirdiğim, ortaokulumu pardon, ortaokul, liseyi beraber geçirdiğim "****" diye bir arkadaşım var o da bizim üniversiteydi. Ama bizim onunla da ilişkimiz.. bir daha görüşmemiştik, "****" ile arkadaşlık etmeye başladım, o da çok lay lay lom bir tipti, hiç umurunda değildi, yine ayrıcalıklıydı bana göre, işte tek çocuktuk, ailesinin maddi durumu daha iyiydi, okula arabayla gelip gidebiliyordu, işte dersleri takmama lüksü vardı. İşte o benim eğlence tarafımı biraz ortaya çıkarmaya başladı ama ben şeydim yani ben, benim sevgilim, mevzum bu, hani sosyallığım bu, okulda da ben yürüyeceğim yani çok böyle şey disiplinli bir tiptim benim hep böyle fiştikleyen, hani "bak hayat da yaşanıyor, bak buralara da kay" diyen tarafım oldu. Bizim, üç kişiydik biz, ortaokul ve lisede yakın olan üç arkadaşlık. "****" da "****" de Siyaset Bilimi'nde okuyordu. Bir de tekrar buluşma hikayesi yaşanmış oldu böylece. Ama ben yine de onlarla mesafeli durdum uzunca bir süre ve tam kütüphanenin karşısında matematik bölümü, biraz şeylere girmeye, siyasetlere bakmaya başladım, "ne oluyor burada" gibi. TKP çok ağırlıklı var zaten "****"de. Yani onlar zaten tarz olarak da kültürel olarak da, sınıfsal olarak da hani benden çok uzaktı, yani yaşamları da farklı gözüktü gözümde. Matematik bölümünde solcular vardı, bir ekip. Şöyle anlaşılıyorlar zaten, kendi aralarında çay içen bir ekip vardı hani, çay sigara yapıyorlar ama solculuğun hani ne kadar itici bir şey olduğunu aslında, yani daha bu mevzulara dahil olmak isteyen biri açısından, asla böyle bir şey istemezsin yani çok, hiç, hiçbir şey vaat etmiyor sana. Derslere girmiyorlar, notları benden alıyorlar. Mesela benim için çok sıkıntılı bir şeydi yani "kardeşim hani bak bir amacın var" bir şey bir şey diyorsun, yani sen notları dağıtan kişi olmalısın ki bir şey örgütle yani, ben niye dağıtıyorum? Onlarla sohbetlerim oluyordu ve o tarzlarını, o pespaye hallerini falan hiç sevmedim. Bunlar farklı örgütlerden solculardı aynı zamandı, yoğunluğu TKP ile ilgiliydi falan. Onların da mesela şimdi baktığımda, hiç beni örgütlemeye dair çabaları olduğunu düşünmüyorum. Yani şeyi söylediğimde açıkça yani "notları sizin dağıtmanız lazım arkadaşlar, bir zahmet derse gelin, hani madem bir şey yapacaksınız böyle olmaz" falan dediğimde, işte "bizim matematik kulübümüz var, oraya geliyorlar insanlar, orada sohbet ediyoruz, kaynaşyoruz, bu yeterli" falan gibi gördükleri ama çok ayrı, çok başka, çok bizden olmayan bir şey olarak gördüm oradaki hikâyeyi. Dahil olmaya değer bir şey olarak görmedim. Tabii o arada okumaya, etmeye, tartışmaya da başlamıştım mevzuları. Biraz ablam, teyzem, yani anne tarafının politik olmasıyla ilgili olarak tabii bakınıyordum ama kendimi ifade edebileceğim bir alan bulamadım. Bir de çok fazla matematik odaklı olmak da buna sebep oluyor, yani bilim, bilimle uğraşmak, siyaset değil de bilim mevzusu benim hani kanıma zehir girmişti o zamanlar. Kafayı kırdım yani akademisyen olmak ve işte, matematik bilimiyle uğraşmak üzerine bir karardı biraz da o yüzden de yani hani bu siyaset, bilim, sanat, felsefe bunlar insanı özgürleştiren alanlar ya, yani aslında biraz özgürlük hissini o bilimle tatmanın getirdiği bir şey vardı yani başka bir arayışa yöneltmiyordu o seni yani. Çok, matematik çok başka bir şey yani, çok derinlerinde falan kaybolduğun ve hani dünyanın sonsuzluğuna dair çok şaşkınlık yaşadığın ve bunun içinde hani daha, dahası da var, dahası da var, dahası da var falan diye kaybolduğun bir şeydi. Tabii herkes böyle okumadı benimki gibi, yani ben hakikaten iddialıydım yani, severek, derinlemesine anlamaya çalışıyordum yani, her şeyi, her şeyi tartışıyordum. Tabii bu benim bütün insan ilişkilerimi etkiledi, o dönemde. Bütün sosyalliklerimi, o çocuklarla konuşmamı,

çocukluk arkadaşlarımı, sevgilimle ilişkimi, her şeyimi. Çünkü şöyle bir moda geçtim ben, insanlar sohbet ediyorlar mesela, "bu doğru" diyor, ben de diyorum ki "kanıtla". Yani böyle bir düzlük hani -e de sebep oldu çünkü doğru demek böyle bir şey demek değil hani falan gibi. İnsan ilişkilerine uygulamaya çalışmak gibi bir hal oldu. Çok böyle temel cümleler arasındaki çelişkileri görmek, bu çelişkileri tak diye insanların yüzüne söylemek falan gibi. Sonra tabii kimse benimle hani muhatap olmak istemedi o dönemde, haklı olarak, şimdi baktığımda da.

Üniversiteyi dereceyle bitirdim. Sonrasında da yine ailemin aslında bence yine yanlış yaptığı, "hemen işe girmem lazım, hemen çalışmam lazım, çünkü hani artık ailemin durumu yok" falan gibi anladığım ama şimdi artık bildiğim, benim ailemin durumu var, işte gayet de rahat bir hayat yaşayabilirdim ve burada kendimi keşfetmeme fırsat verilebilirdi, bu verilmedi. Araştırma görevliliğine başvurduğum zaten akademisyenlik düşündüğüm için, kabul edildim. Kolay oldu o aşamalar, yani o kısmı kolay oldu benim açımdan çünkü zaten başarılıydım, zaten istediğim şeyi yapacaktım. Yüksek lisansa başladım ve işte araştırma görevliliğine de başladım. Fakat o arada bilimle ilişkim benim bir yerde şöyle bir sekteye uğradı. Yani esas olarak soyut cebir ile ilgileniyordum, üçüncü sınıftayken ve orada bir başarısızlık anı, aslında bir yapamama hikayesi yaşadım ve aslında orada bir düşünüşe, ben yani bu alanda yapamayacağım hani falan gibi bir hissiyata sebep oldu o, oradan da aslında alanımı değiştirdim yani soyut cebir, kaçtım yani. O kaçış iyi bir kaçış olmadı benim için, şimdi baktığımda da. Orayı zorlamalıydım, hocalarla konuşmalıydım böyle böyle diye. Kaçtığım alan çünkü bana, beni matematik biliminden uzaklaştırdı, finansal matematikti ve orası çok, benim yazdığım tez mesela şeyde, "borsada nasıl daha çok para kazanırsın?" gibi bir şeydi, çok saçma geliyordu yani bana yaptığım şey. Orada bir düşünüş vardı ve şimdi baktığımda yanlış tercihti yani, o, orada bir müdahale gerekiyordu. Ben de açmadım kendimi aslında müdahaleye, o yüzden de iş gibi oldu akademi bende, yüksek lisans kısmı işe dönüştü. İş olduğu için de benim enerji düşmeye, merak duygum azalmaya falan başladı, o yüzden şey yaptım, yüksek lisans bitirdikten sonra, aslında hocalarım şey dediler "seni işte Oslo'ya gönderelim, orada doktora yap, yapabilirsin" ama finansal matematikte ilerleyeceğim artık yani, dendi. Ama ben istemedim yani oralar, onu istemedim, o alanı istemedim ve çok saçma biçimde İstanbul "****"sına iş başvurumu yaptım. Yani ben aslında şunu yaşadım, âşık olduğum elemandan ayrılmıştım, tekrar bir hikaye girdim ve bu hikaye artık okul da bitti, iş hayatına da girdim, evlilik falan gibi noktalar, hani Ankara'nın klasik hikayesi daha yoğun yaşanıyordu ve ben de basınç büyüdü hem okulla birlikte, hem iş hayatıyla birlikte, aile ile birlikte ve ben aslında ailemden ve bu evlilik baskısından kaçtım diye anladığım, kaçmak üzere İstanbul'a. Kafayı kırdım yani. Ve yine, arkadaş İstanbul'a taşınmış, sonra işe girmiş İstanbul'da, onların yanına gzmeye geldiğimiz zamanda, mülakata girdim, ajansta, hiçbir şey bilmediğim bir mülakata girdim. Çünkü ben "****" de işe girecektim. Yüksek lisansın gereği hani bunu yapabiliirdim. Çok iyi para veriyorlar, hani ne olabilir ki orada çalışabilirim falan gibi gelmişti. Ve bir mülakat deneyimim olsun diye "*****" girdim. Çok saçmaydı. Beni almaları da bence çok saçmaydı. İşte sordular, tezimi sordular, İngilizce konuştuk falan, ajansı sordular, "hiçbir şey bilmiyorum, ajansla ilgili" falan dedim yani. "Geldim hani yani, ama yapabilirim ben". Çok özgüvenliydim, "yapabilirim yani ne olacak ki?" falan gibi. Dedim ki, "beni almazlar, niye alsınlar, zaten alınmak da istemiyorum falan" sonra "****" beni Ankara'ya döndükten sonra aradı ve dedi ki, "gördün mü? açıklanmış, alınmışsın". Bir haber geldi. Ben de üç hafta içinde "*****" ayrıldım araştırma görevliliğinden, koşa koşa İstanbul'a taşındım (gülme sesi), üç haftada. O üç haftalık hikâyede de annem bana küstü, aylarca benimle konuşmadı. "Neden yaptın işte sen?" şey o biraz erkek arkadaşım ile ilişkiye yordu, "sen işte onunla, o Sünni, hani sen Alevisin, bizim onay vermeyeceğimizi

biliyorsun, o yüzden kaçırıyorsun” gibi, ama aslında ben ondan da kaçırıyordum, ben o ilişkiden de kaçırıyordum.

Yalnız bir İstanbul'a giriş yaşadım yani. Ailemin de desteği olmadan bir ev kiraladım. Eşyalar aldım falan, garipti. Çok yalnızdım yani, çok yalnız hissettim, çok ağladığım zamanlar oldu. İstanbul beni çok korkuttu, çok büyük, Taksim- İstiklal'e ilk çıktığımda insanların gelişiyile birlikte ben ağlamaya başladım falan. Hani çok korktum İstanbul'dan, o yüzden bir süre böyle işe gitmek çok korkunç bir şeydi. Sabah sekiz, akşam altı ve şeyi anlayamadım, “on saat boyunca ben burada oturmak zorunda mıyım?” yani “bu nasıl bir şey?”, hani “nasıl olabilir” falan, onu hiç anlayamadım. Çünkü okulda, üniversitede öyle bir şey yaşamıyorsun yani, para kazanıyordum ama iş değildi gibi orası falan.

Sonra ajanstaki solcu arkadaşlarla, sosyalliği kurdum. Onlarla yaşlarımız yakındı. İşten çıkmışlardı. Bir ortaklığımız vardı, Ankara gibi. O sosyallikle birlikte, İstanbul hikayesini açmaya başladım yani artık böyle arkadaşlarım var, ben hani, kendi ayaklarımın üstünde duruyorum falan gibi. Mevzular oralarda iyice karıştı işte, oralara hiç girmeyeceklerdi, solculara hiç bulaşmayacaklardı. Gidiyordum, güzel, düzgün. Yani böyle şey bir ekiptik biz, hani hem kendimizi çok yeni keşfeden hem işte politik atmosferi anlamaya çalışan, meraklı olan, İstanbul'daki hikaye, İstanbul'u merak eden falan, çok gezen, çok okuyan, çok tartışan bir yandan çok eğlenen bir ekiptik, üç kişi.

Orada ben, feminist harekete bulaştım. SFK'ya gittim. SFK vardı o zamanlar tabi. Toplantılarına girdim, tartışmalarına dair oldum, okumalar yaptım, o arada yazmaya falan başladım, kendime blog açtım falan gibi. Aslında kendime ayırmaya çalış..., yani kendimi geliştirme, eğitime ya da işte gerçekleştirme hikayesini daha çok İstanbul'da yaşadım. Ve iş hayatı varken yaşadım, bu da garipti yani hani. Daha boş vakitlerim olmuştu ve o zamanlar olmadı bu hikâye, iş hayatıyla birlikte yaptım biraz. İşte 8 Mart'lara gitmeye başladım, kadınlarla zaman geçirmeye başladım, kendi tarihimi anlamaya başladım daha yoğun, zaten sezdiğim, ettiğim falan mevzular yine gün yüzüne çıktı. Yine çok sancılıydı, sıkıntılıydı.

Anlamak kötü bir şey, bilmek, farkında olmak kötü bir şeydi. Babamı koyacağım yeri tarifledim. Annemi tarifledim falan. Kendimle böyle acılarla, bilmem nelerle olmuş oldu ama bir taraftan da bir şenlik getirdi bana. Daha böyle bir kendim olmakla ilgili bir farkındalık getirdi.

Kadın çalışmaları, yüksek lisans başvurusu yaptım, daha başka işlere de girmek üzere, akademiye de anlamak için, orada da çok öğrendim. Orada da çok hızlı böyle, bilinç yaşamaları yaşandı yani. Sonra dedim işte, kimlik siyaseti, sınıf siyaseti “ben”, “hani nasıl olacak bu tartışmalar da derinleştiginde?”, zaten solu bir düzeyde takip ettim ama tabi ki ayrımlarını çok net böyle dışarıdan baktığında anlayamadığım, bir şeye de doğrudan evrildi mevzu. Sonra “***” geldi ajansa. Geldi, ilk gördüğüm anda hiç unutmuyorum, geliş biçimini de hiç unutmuyorum, yani çok böyle, çok özgüvenli, çok rahat, çok bizden ama bir yandan başka, yani böyle bütün bedenimde hissedebildiğim bir şey vardı yani onda hani. O bir tabii tarihi bir örgütlü yaşamın getirdiği bir şey olduğunu, sonra anladığım bir şey oldu. Yani aslında, “herkesle her şey konuşabilir tartışabilir ve kimseyi hani yargılamadan, etmeden aslında örgütleyebilir”

bir hali, havası, her fikre açık haliyle beni çok etkiledi. Zaten komşuyduk aynı zamanda, beraber yolculuklar yapmak da bizi iyice yakınlaştırdı. Ablam oldu yani benim o kaybolan giden, ikinci ablam, o örgütlü yaşantıdan çıkan ve ayrılan ablam mutlu oldum. Çok öğrendim yani. Eşit bir ilişki de kurması aslında burada iyi, iyiydi yani. Şimdi baktığımda asla hani, o bilen, eden ve bana öğreten değil, benimle bir yol yürüdü yani hani. Kadının mevzusuna da yürüdük birlikte, Haymana'yla ilgili yürüdük .... ve bizim sendikalaşma hikayemiz devreye girdi o dönemde, işyerinde. Tabii ki öncüyü yani, oradaki tarzı, tutumu da mesela, ona da çok bulaşmadım ben ilk başta. Bir zaman üç arkadaş dediğim, diğer iki arkadaş daha fazla solculuk falan, filan gibi işlerden girdiler. Ben daha gözledim yani ne oluyor ne bitiyor, falan gibi. Sonrasında, bu işte, anlaşma sağlanamadı, öyle oldu, böyle oldu, falan gibi bir dönemde, şey tartışmaları yapılırken bulduk kendimizi, işte bize bu zorunlu olarak greve çıkaracaklar ... hiçbir şeyimiz yok işte, greve de çıkamayız, bitti bu iş, konuşmaları orada, bir tane sonuçta yönetici var ve yönetici seni kaale almıyor ve onunla aynı ofistesin, aynı işi yapıyorsun, lanet ediyorsun, her gün yüzünü görüyorsun ve ben orada artık bu hani, kaale alınmama hali dediğimiz mevzu şey gibi, bir cümle kurarak sürece dahil oldu, "arkadaşlar ne tartışıyorsunuz?" yani, para, pul tamam bunlar için gidildi de, sonuçta burayı var eden, biziz ve adam bizi takmıyor. Yani bu bir onur mücadelesi deyip, öyle hissedip ve dahil oldum. Hakikatten de onun mücadelesiydi benim açımdan. Herkes için daha hani ekonomik taleplerle daha yoğun olarak ilişkilendirdi. Benim oradan sonraki hikayem zaten artık hale yola girmez bir hal aldı yani. O cümleyi ettim, sıkıntı yani. Feminizm meminizim oralar da o tartışmalar da değişmeye başladı falan.

Bir buçuk günlük görev yaptık beyaz yakalı olarak. O hani, kamuoyuna yansımasıyla da bir şey, başka türlü bir şeye sebep oldu ben de. Daha işte, bu şekilde falan görmeme de sebep oldu. Sonra tabii küçük küçük bu beni direnişlere götürmeye başladı. Bakırköy'deki işlere yalınayak gittik mesela. Ve hani hikâyenin sadece beyaz yaka, mavi yaka aslında "mavi yakalılık ne demek?" falan gibi daha teorik olarak safsatasını yapabileceğin, gevezeliğini yaptığın ama gerçekliğini görmediğin falan bir hikayeye dahil olmaya başladım. Ve "****" gidip gelmeye başladım, "****" tartışmaların içinde yer almaya başladım ama onlara çok dahil olmadım "****" içinde kaldım daha çok.

Oralarda çok hani sınıf mevzusunu anlamak, kendimdeki yansımalarını görmek gibi, okumak, tartışmak, hani bir eyleme gitmek falan gibi sorumluluklar verilmesi aslında örgütleyiyorlar beni ama ben tam anlamıyorum falan gibi şeylerin olduğu, çeşitli farklı sosyalliklere girmek gibi işler olmaya başladı. Ve hani bir sınırdan hayatının artık başka türlü şekillendiği, yani işte cuma, cumartesi gecesi içen bir beyaz yakalıdan çıkıp, işte her hafta sonu toplantıya giden, akşamları işte bir şey yazan falan gibi bir döneme "****"le birlikte girdim artık. İkinci eşik "****" direniş oldu bende. Bir telefonla, işte bir kadın direnişi başlayacak ve bizim üyelerimiz atıldı, "****" hikayesi olarak.

Onunla birlikte 64 gün sürdü, "****" direnişi, çok öğrendim, yani "****" direnişinden orada işten atılan kadın işçilerle, içerdeki mevzuyla, hani bir hak mücadelesini bir mavi yakalanın nasıl verdiğiyle, hayatıyla, yaşamıyla, her şeyiyle. Çok 64 gün hani onunla yattım, kalktım yani hiç başka bir şey düşünmediğim, yapmadığım, daha kent ayağını örgütlemeye çalıştığım işte sosyal medyasını, yazısını, çizisini, daha dayanışma ilişkilerini kurmaya çalıştığım bir şey oldu. Hafta sonları da Gebze'de olduğum bir şeye dönüştü ve Gebze'ye ayak basmış bulunduk yani böylece. Gebze'ye bir kere gidip geri dönüyorsan sıkıntı,

yani tekrar gidiyorsan bir üçüncü kez, demek ki hikaye burada kurulacak demektir i yaşadım, her hafta sonu gittim. İzin aldım işten o kadar yoğunlaştım mevzuya. Hafta içleri de gittim falan. İşte genel merkezin eylemlerine katıldım ve kadınlardan, kadın direnişçilerden, kadın işçilerden çok öğrendim orada. Feminizmi tekrar tartıştım yani benim sözlerimin nereye, ne şekilde tekabül etmediğini gördüm mesela, ya da benim o yakıcı hayat hikayelerinden ve kendimi gördüm yani orada daha çok bir bölümüyle de. Sonra zaten 2016 Mayıs ayıydı bu, sonraki eşik herhalde darbe. Darbe girişimi, 15 Temmuz yaşandı hayatta. Orada da bir alevi refleksiyle önce bir, çok ürttüm çünkü darbeler, ailenin hani, eve baskınlar falan gibi hikayelerle bir inşa edildi. Ve o 15 Temmuz'la birlikte aslında sonuçta seni siyasi konjonktüründe bir fikre örgütlediği ve zorladığı, ettiği falan bir şeyle, ben bütün ilişkilerimi tartışmaya açmaya başladım. Çünkü ablamlar da hakim ve savcı bir tanesi hakim, bir tanesi savcı, eniştem, onlar ceza evine girdiler bu dönemde ve ben iç dünyaya tamamen kapanıp, "ben kimim?", "Ben ne yapıyorum?", "Ben ne, neden varım?" "darbe bize böyle bir etkisi niye oldu", "biz kimiz?", "bu ailenin bireyleri kim?" falan filan gibi iki ay falan kendimi, işe gittiğim, zorunlu olarak gittiğim ve çok fazla okuduğum, anlamadığım, tartıştığım bir dönem oldu. O dönemde de zaten vali yardımcısı geldi işe, artık soruşturma dedikleri, o sorgu odaları falan mevzusu başladı.

O dönemde de yani şey fark, artık daha netti bende, ben bir kadını, aleviyim, solcuym, sendikal örgütlenmenin içinde yer aldım, ona devam ediyorum ve ben hani tehlikeliyim yani devlet gözünde diye. Ve o sorgu odaları mevzusunda da hep, hep onur, onur tartışması yaptım yani. Ben hep şeyi düşündüm yani "bunu bana nasıl", ya da bize, kişisel olarak değil de, "bir insana böyle muamele nasıl yapılır?". Yani oradaki, oradaki eylemin hikayesini kendi ofisimde yaşadım yani bu sefer, hani "yok" dedim, "sen de ayrıcalıklı değilsin, bak senin de ayrı bir durumda tepene çöküyorlar" diye. Vali yardımcısı ile hikayem de o yüzden, çok şeydi, çok netti, hiç eyvallahı olmayan bir halim vardı. Yani devletin, koskoca vali yardımcısının, arkasında kolluk gücü, bilmem nesi, imbirtisi, zimbirtisiyle, karşımda oturmuş, "sen bana bir isim söyleyeceksin ya da işte seni işten atarız" falan gibi, hani bana çok zavallı geldi öncelikle, bir karşımdaki tiplere, çok ahlaksız geldi, çok onursuz geldi falan ve şey falan gibi konuşmalar da yaptığı için işte, tamam bu işte, bizim, bizim cenahın, meselesi gibi duruyor, ama solcular hani siz de, kendinize dikkat edin, bu iş size de patlayabilir" dedi yani, hani bunu açıktan dediği için. Böyle yani, o adamla hani muhatap olmak falan da çok şey geldi, o yüzden çok nettim yani, "size söyleyecek bir ismim yok, ben zaten hani, benim politik dünyamı, görüşümü biliyorsunuz, o yüzden zaten böyle bir uyarı yaptınız, ben solcuym, sosyalistim ve hani size söyleyecek bir şey yok burada", iş yerinde kimi, koskoca devletsin git MİT'in var bul yani, bana mı soruyorsun? Falan gibi bir üslupla konuştum ve çıktım. Bir dakika falan süren görüşmeler oldu. Tabii bu arada, bütün o sendikal örgütlenmenin aslında dayanışma ilişkisi kurduğumuz ve hani bir, biraradılığı yarattığımız hikayenin dağılmalarını izlemek durumunda kaldık çünkü en yakınındaki işte, yanında oturan arkadaş gitmiş, başka birinin ismini vermiş, işte 50 dakika kendini içeride anlatmış, ağlayarak çıkanlar, işte "ben atılıyor muyum, atılacak mıyım?" gibi, bu korkuların büyüdüğü ve herkesin muhbir, yani bir çoğunun muhbirleştiği bir şey yaşandı iş yerinde. O tabii bütün hani o dayanışma falan ilişkisini tuzla buz etti hemen. Kavgalar çıktı yani, "sen benim ismimi söylemişsin" işte falan gibi.

Tabii burada yine turnusollar oldu, yani işte, mesela ben şeyleri o zaman öğrendim, aslında ilk işe girdiğimde bir birim başkanının "bu kadın alevi bakın işte Sivas Katliamı ile ilgili paylaşım yapmış, biliyor

musunuz?" diye konuştuğunu, yani benim daha kendimi tahrik edip de buradan darbe aldığımı bilmediğim bir anda, aslında herkesin bana öyle baktığını falan, gibi gibi şeyleri fark ettiğim yani gördüğüm yani içeride bir ajanın olduğunu bilmek falan hani, böyle bir, çok hızlı, hızlı bilinçsiz sıçramalar, acılar, sancılar falan gibi yaşandı. Solcu olan ve benim çok yakınım olan, üç- ona dördüncü olarak "****" eklenmiş oldu, biz dört kişi takılıyorduk daha çok, bir tanesinin çok sıkıntılı pozisyon alması beni çok yaraladı. Yani "ben size cemaatçileri söylemem, cemaatçi olmayanları söyleyeyim ben size" demek, diğerlerinin de "sen cemaatçi say" demek olduğu için onunla çok büyük kavgalarım oldu. O bende bir kopuş oldu. Ben de zaten, o arkadaşlık ilişkisini de sorguladığım falan, çok, o daha yaraladı mesela beni hani, vali yardımcısı falan filan hikayesi değil mevzu orada. Sonra zaman hızlandı, yani atılmalar, işten atılmalar, KHK ile atılmalar başladı.

"****" atılması da aslında çok kötü bir atılmaydı, zaten işten ayrılmıştı, gittiği iş yerinde "****" de ikinci kez atılmış oldu, iki yerden birden bir hikayesi olmuş oldu. O yüzden, iş yeri temsilcisiydi, sendika temsilcisiydi. Ben onun yerine geçtim, iş yeri temsilcisi oldum. Ama tabii ki şeyim, mesaim dışarıda devam etti, KHK'lı olmak dediğimiz o furya büyüdü, akademisyenler atılmaya başladı, o arttı filan. O dönemde bizim artık şeyimiz başlıyordu, yeni toplu iş sözleşmesi dönemi başlıyordu, iş yerinde. Tabii her şey dağılmıştı, toparlayacak bir şey yoktu da. Bu şey geldi ajansa, ajansın işte, oraya bir kadın geldi. Ee, KADEM üyesi. Bayağı yani, kadın bütün hayatı boyunca yönetici olmuş yani, öyle bir ilişki ağıyla geldi zaten ve bizim şey, yöneticimiz oldu. "****" mevzusu da olduğu için onun, bir iki görüştüm ben onunla işte, iş yeri temsilcisi de olarak, sendikal mevzuları konuşmak üzere. Orada da işte, kadınlara doğum iznini, şunlar bunlar, teknik şeylerden bahsediyorum yani yapılması gerekenlerden. O da işte şöyle bir karşılık verdi, işte "insan çalıştığı kadarını hak eder, hak dediğin böyle bir şey değildir" falan gibi. Ee, garip garip konuşmalar yaptı yani. Tam o erkek aklını yansıtan yani. "Çalışırsan" işte, "sana bir şey veririm". Hani lütfederim de veririm. Hak kavramının tam ortada uçtuğu, koptuğu falan bir şey.

Evet ben bir cuma akşamı, arkadaşlarımla işten çıkmış bira içerken, KHK yayınlandı ve ben listeye şöyle baktım, hangi arkadaş atıldı yani artık sol camiada tanıdığım, ettiğim, akademisyen bakıyorum yani hani. Akademisyenlerin daha yoğun atıldığı dönemde onlara bakmak lazım, şöyle bir konuştuğum falan. Üniversiteler bitti. Altta ****'nı gördüm, benim ismim yazıyor. Ve atıldığımı böyle öğrendim, işten atıldığımı. O an çok güldüm. Çok uzunca bir süre güldüm aslında. Yanımda "****" vardı. İşte onlar da, "ne yapacaksın" falan gibi bir şey dediklerinde, dedim ben falan ama o zaman *** çıkmıştı. Tekrar **** işe başlamıştı KHK'lılara karşı.

Pazartesi günü iş yerine gittim. Kapıdan alınmama riskini de göze alarak. Sonrasında benimle ilgilenmeyen ve satan sendikam ****'te temsilcisi olan şey, başkanla birlikte gittik. Sonra bu gelişini çok fazla alladı, pulladı. Ben yalnız bırakmadım, "aa bak, işte iş yerine gittim" falan gibi, kendi pratiğini kapatmak için de kullandı. Kartım geçti ve içeri girdim. Kartı iptal edememişlerdi. Tabii bu büyük bir krize sebep oldu iş yerinde. Çünkü diğer atılan arkadaşlar çöp gibi, asla iş yerine dönemedi, edemedi. Bir daha da hani, bir sürü insanın arayıp, sormadığı falan bir şey olmuşlardı. Bu çok, çok kötü bir şey. Beni görünce bir kısım insan çok ürktü, Hani görmüş olmaları korkuttu onları. Bir, daha samimi olanlar vardı aralarında, kadınlar daha çok samimi geldi bana. Ve ben "****" odasına gireceğim" dedim. Çünkü, orada bir ortam

gerildi falan. “Ne konuşacaksın?”, dedim, “sizi ilgilendirmiyor, ben içeri giriyorum”, girdim ve dedim ki, “ben neden atıldım?”, dedi işte, “bu bir süreç işte KHK'lılarla işte biz ilgilenmiyoruz, hani daha yukarıdan veriliyor bu kararlar” falan filan. İşte, “sen zaten KHK'lar devam edecek” hani, “buradan daha başka atılmalar”, dedim ki, “burada, böyle böyleyken bitti denildi. Ben niye atıldım işten?” falan. Sonra onu, işte “o yukarlardan oluyor” falan işlerine söylemesi üzerine, dedim ki, “ben neden atıldığımı biliyorum, bunda senin payını da biliyorum ama” dedim, “bu hesap kapanmadı”. Yani bu” bu hesabı kapatmaya geleceğim” dedim, kapıyı çarptım falan. Bu çok güçlendirici bir şeydi aynı zamanda, iyi hissettim. Sonra gittim, eşyalarımı toplamaya başladım. Bu da hiç olmayan bir şeydi iş yerinde. Herkes işte etrafımda toplanmışlar, dedim, “işinize bakın, eşya topluyorum, gideceğim zaten” falan. Sonra ağlamalar başladı. Böyle işte üzülmeler başladı. Sanki ben değildim yani onun öznesi, ben iyiydim yani o an. Hani bana ağlandığını falan çok şey yapamadım, işte “güzel günler göreceğiz” açtım mesela standart olarak, bir müzik açtım. Dedim ki, “siz niye ağlıyorsunuz? bu müziği dinleyin” falan gibi. Topuklu ayakkabılarımı aldım, bir sürü topuklu ayakkabım vardı, onları aldım. Bilgisayardan almam gerekenleri aldım. Ve böyle özel olarak vedalaşma işine girmemeye çalışarak kapının önünde bir konuşma yapmışım, yani orayı çok hatırlamıyorum. Orada çünkü çok ağladım ve şey dedim, yani böyle küçük başlıklar var aklımda, işte kadınlara özel olarak selamladığım, sendika mücadelesini sürdürmeleri gerektiğini, çünkü şöyle bir algı oluştu, “iş yerinde sendikalı olan herkes işten atılıyor” hani, bu, çünkü şeyi biliyorlar yani solcuyuz ve hani bunun cezasını almak çok saçma, ve sendika dahil oldu yani karışacak gibi hissedildi, işte o yüzden “dik durun” falan gibi şeyler söylediğimi, “birbirinizle yan yana durun, burada kadınları çok önemsiyorum” falan gibi bir konuşma yaptım, ağlaya, zırlaya. Orada beni çok yaralayan ve benim çok fazla mesai harcadığım arkadaşımı ya da iş yerindeki arkadaşım, hani aslında içeri girip, tırnak içinde, yarı muhbir yaşayan arkadaşın ağlamasını çok izledim mesela. Onu, onu mesela hatırlıyorum. Sonra da iş yerinden çıktım. Böyle bir, garip bir şey.

Sonra hayat çok hızlı değişti. Zaman daha da hızlandı. Ocak'ta "****" direnişe başladım. Garipti yani. Kadınlarla görüştüm. Ne yapacağımı anlamaya çalıştım. Çok ağladım, çok duruldum, çok kriz yaşadım ve en önemli şeyi yaptım: Ankara'ya gittim ve babamla hesaplaştım aslında. Yani direniş kararını açıklamak üzerine, babamla hesaplaşma yaşadım ve hani bu etrafımda kurulan bütün o, devlet, erkek, aile, ilişkiler bunların hepsinde direniş zaten, hale yola koydu. Yani hepsi politikleşti, bütün ilişkilerim. Ben inşa etmeye çalışsam, çabalasam olmazdı. Yani hayatımdan kopan, gidenler oldu, yeni -sizin gibi- yeni dahil olanlar oldu, geçtim şimdi sizin gibi yeni dahil olanlar oldu ve babamı da bir devleti, devleti temsil eden biri olarak çok şey, ağlayarak ederek falan hesaplaştım. Yılların hesabını verdim, verdirttim. O bir şey demedi aslında, ben anlattım. Onu nasıl gördüğümü anlattım. O andan sonra artık hani ne ailemle ne arkadaşlarımla ne işte sosyal ilişkilerimde falan aynı olmayacağımı anladım yani. O başka bir şeydi ve çok haklıydım. Yani hiç sakınmadan, netlikle, bir babaya konuşmanın ne kadar önemli bir şey olduğunu, bir kadın açısından. Bütün o zincirlerini attığını ve karşı tarafın da sana saygı duyduğunu aslında ama asla bunu sana söylemeyeceğini falan bildiğin bir hale geçti. Ve ben güçlenmeye başladım çok. Direnişle birlikte zaten 66 gün, bambaşka bir şey yaşadım.

Yani kendimi çok özgür hissettim yani o, o haksızlığa uğramışlığın getirdiği şeyi başka türlü aşamazdım. Yani direnmeseydim ben, başka türlü nasıl tutunurdum bilmiyorum yani. Hem kişisel sebeplerden, yani kişisel hayatımdaki krizli ilişkilerde yok edilme hali sebebiyle, baba, erkek arkadaş, o, şu, bu falan gibi

hem de yani bir devlete bir kafa tutma halini; politik olarak, bendeki şeylere özneleşmem yani aslında, “hayır, ben bir rakam değilim, hayır, ben bir insanım, benim bir hikayem var, ben Alevi’yim, ben kadını, ben oyum ve bunların hepsine sahibim, ben de bunlar ve bunu alamazsınız yani alamayacaksınız”. Ve bu çok, çok başka bir şey ya, direniş yani. Hala daha çok o anlarımı hissettim, hissettiğim şeyleri düşündüğümde, herkese nasip etsin diyorum yani. Herkes bir kere işten atılsın ve dirensin diyorum. Başka başka bir sürü şey öğrendim. Bütün yani bütün ilişkilerimin hakikatten politikleştiğini, hizaya çekildiğini, hatta direnişte "****" aramıştım ben orada, “sen buna nasıl katlandın? yani o kadar çok hayatından kopan, giden oluyor ki, yani benim ev arkadaşım bir haftada evden taşındı mesela hani o anda bıraktı, gitti” falan, "****" dedi ki, “işte bak dostu, düşmanı görmek böyle bir şey”, zor gününde olması falan gibi. Tabii burada devletin etkisini anlamak, bütün ilişkilerinde aslında var olduğunu, içinde olduğunu, bununla inşa edildiğini görmek, politik bir yerden baktığında falan. O yüzden çok öğretici de oldu, çok acısı, sancısı da oldu ama hatırladığım, şimdi artık o günden, üç yıl geçti, hatırladığım şey, hep iyi bir şey yani, iyi bir şey olarak anıyorum yani, sizinle tanışmak, sokaklarda oturmamız yani o sokak hikayesi, orada özgürleşmek. Yani, ben bir kamusal alanda bütün bu anlattığım tarihi ile birlikte kendimi inşa ettim. Kamusal alanda yaptım bunu. İnsanın kendini inşa süresi daha öznel ilerler ya yani. Bizim, benim de böyle şey, ama ben bayağı bayağı orada "****" gibi bir şey inşa ettim. Kendime anlattığım bir hikâyeye dönüştü bu.

Sonrasında zaten direniş, işte farklı boyutlarda devam etme kararı ile birlikte artık ben hani, bütün zamanımı ayırdığım, bir düzene geçmiş oldum. Yani artık kişisel hayatımı tamamen hani ya oralardaki geçim derdi dışındaki şeyleri ben tamamen sonlandı, krizlerimin, kişisel krizlerimin de çaresini buralarda aradım diyeyim. Sınıf mücadelesine topyekün dahil oldum yani. Devlet beni devrimcileştirdi (gülme sesi) diyebiliriz. Devlet bayağı, bayağı akılsız davrandı, şunu yapabiliirdi, beni dahil edebilirdi, yani kendine dahil edebilir ve ben şu anki işte bu üç yıl geçmiş halim gibi olmayabilirdim yani. Şu an durduğum o muhalefet çizgisini inşa eden, bununla yoğrulan, bununla kendisini var eden bir kadın olmayabilirdim. Devlet beni elinin tersiyle iterek çok yanlış bir şey yaptı yani. Ben hani, devlet niye olsun, asla böyle bir şey yapmam yani, biraz akıllı davranırım yani akıllı davranmak lazım, benim gibi bir figürü ve benim gibileri, devlet kendisi inşa etti yani, yanlış yaptı. Yoksa zaten asimile olmuş bir ailede büyümüşüm, zaten beyaz yakalılar girmişim, çeşitli konfor alanlarım var, hani bunlardan feragat etmek istemem falan, yani böyle baksa beni dahil ederdi yani, bir şey olmazdı.

Böylece mevzu derinleşti. Devrimcilik dediğimiz meseleye doğru evirildi. Ve burada da işte; üç yılımı böyle nasıl anlatacağım bilmiyorum, yakınlaştıkça zaman daha zorlaşıyor anlatması galiba. Yani bu beyaz olan taraflarımı çok törpülemek durumunda kaldım. Geçim sıkıntısı yaşadım. Dayanışma ilişkilerini çok hani yoğun hissettiğim, kendimin de içinde daha güçlü yer aldığı, hayatta kalmakla ilgili bir kısmında- işte matematik dersi vermeye başladım. Küçük çocuklarla ilgilendiğim falan bir döneme geçmiş oldum. Tamamen bu artık işte, kamu kurumunda çalışmak, ofis çalışanı olmak, akademi falan bunların hepsinden kopup, artık "benim bir tane kabiliyetim var", ne o, “matematik” deyip, oradan artık para kazanma dönemindeyim. Güvencesizim, şu an mesela dersim yok, evde oturuyorum hani çocuklarla şey yok, hani devam etme, eğitim zaten çökük falan bu dönem. Bu üç yılda kişisel olarak çok daha büyük yalnız, çok daha büyük kriz yaşayacağım bir yerdeyim yoldaşlarımla birlikte, yalnız hissetmeden, güçlenerek, ağlayarak, fark ederek, sevinçle, coşkuyla ama hep sokakta, hep dışarıda, hep başka ilde:

Gebze'de, Çerkezköy'de, Adana'da falan gibi inşa ettiğim bir üç yıl yaşadım, yaşıyorum, korona olmasaydı daha güzel yaşayacaktım. Ev benim için çok başkalaştı yani. Ev mefhumum çok değişti. Evlere sığamaz oldum yani ben. Hep sokakta olmak, hala daha işte sokağa çıkma yasağı var ve ben üç kere falan ceza yedim düşün, duramıyorum hani, duramam yani ben hani yapamam.

Hep şöyle, işte yoksul, ezilen, öteki, işçi, iş mevzuusuyla daha da yoğruldu. Orada yani artık işte, bir daha derin bir politik görüş açısın sahip olmak, burada artık siyaset yönetmek, siyasete uygun davranmak, insanlarla kurduğün bağın içeriğini bu tür yerlere taşıma ihtiyacı hissetmek. Yani çok böyle kişisel ilişki kurmamak, sosyalleş, sosyallik değil artık, her şey politik ve bu böyle kurulmalı gibi bir şey o. Ve iyi ki böyle olmuş dediğim çok fazla deneyim yaşadım. İlk kez işten atılmışım, ilk kez İstanbul'a gelmişim, ilk sevgilimden ayrılmışım, böyle kendi tarihime baktığımda, o anlattığım eşiklerdeki tercihlerim de, zoraki yapılan tercihler de, yapılan tercihlerde böyle küçük küçük nüveleri olan bir yerlerden sevdiğin ettiğin, biriktirdiğin, izlerini taşıdığı hikayeyi şu an yaşadığımı düşünüyorum. Yani artık. Tabii bu da böyle stabil bir şey değil yani, her daim aşmaya dönük, yeni farkındalıklarla birlikte ve bunun hani artık bireysel olarak, aşılabilir bir şey olmadığını, yani artık bir toplumun özgürleşmesi ile olduğunu, benim kendi özgürleşmemin de, bundan kop..., bunun zorunluluk olduğunu, yani artık bunun tercih edilebilir bir şey olmadığını, başka türlü bir varoluşun olamayacağını, bildiğim bir, bilmek bu herhalde- hissettiğim ve sevdiğim bir şeyden çıkıp, bildiğim bir hale geldi ve bunun için uğraşıyorum artık sadece. İşçi sınıfı rolü için uğraşıyorum (gülme sesi). Başka da bir şey için çok da böyle şeylerimi falan, hani kendi kişisel krizlerimi falan da hep buralardan, yani kendim, kendi farkındalığımı arttırmak, kendimi anlamak gibi şeyleri hep devrimcilikte cevaplarını buluyorum. Bir kadının devrimcilik iddiasını taşımasının çok, çok güçlü bir şey olduğunun farkına varıyorum. Bütün o toplumsal hikayelerden sıyrılıp gelmek ve bununla hem var olmak ve hayatını buna göre şekillendirmenin yani çok fazla bariyeri aşmak demek olduğunu, çok fazlasını aşmak demek olduğunu görüyorum.

Bunu yapabildiğim için, yapma, hani dönem dönem düşmeli, kalkmalı da yaşasam kendimi böyle çok korkusuz, çok güçlü, çok iyi hissediyorum. Çok fazla travmatik hikâye dinliyorum, işçilerle birlikteliğimde. Çok, çok yokluğun ne demek olduğunu, bu yokluktan çıkmanın hani işçilerle, bu onlarla birlikte o derdi, tasayı birlikte yaşıyorum ama buradan çıkışın ne olduğunu onlara anlatmaya çalışıyorum. Yoldaşlık etmeye çalışıyorum. Ve belirsiz olan, bir eskisi gibi şunu, şunu, şunu yapacağım gibi, bir, bir ereyin hani erek noktasının olmadığını, yani o bilimde hissettiğim sonsuzluğu, hayatta deneyimlediğimi, görüyorum. Sonsuzluk hikayesini görüyorum. Böyle herhalde bu kadar galiba. Böyle bitirmek garip oldu, tamam.

Yani Ankara çok gri bir kent. Ankara çok disiplinli bir kent. Yani benim kendi disipline edilme hikayemin, bundan bağımsız olduğunu düşünmüyorum. Ankara çok devlet bir kent. Ankara'da sürprize yer yok, her şey tarifli, her şey planlı, sokaklar planlı yani, ızgara gibi hani, paralelinde, aşağı sokakta başka bir şey olduğunu bildiğin falan. Küçük bir köy Ankara aslında, ama hani çok şey bir kent yani hem sosyal ilişkilerin de yani tariflenme biçimiyle, yani böyle şaşkınlık yani, mesela Ankara'da faşist olmak çok kolay, yani çünkü kişisel deneyiminde, mesela bir Ermeni'ye, Rum'a sallarsın ama İstanbul'da bir Rum mahallesine düşersin, yani Rum'la karşılaşsın hani, onun yüzüne baktığında, onun anlattığı hikayeye, hani bir şey bilmesen bile tarihi marihi, bir şey okumasan bile, hani karşında görürsün, gerçektir, tutarsın

elinle yani. O başka bir şey yani İstanbul'da karşılaşma oranı. Ankara'da bunu, bunu, ancak sallarsın, işte Ermenilere, Rum'lara sallarsın. Zaten devlet yoğun işlediği için orada, sen de bayrak sallarsın. İşte gidersen Anıtkabir'e, seküler bir şeyi savunursun falan ama aynı zamanda muhafazakarsındır falan. Ankara benim için korkunç bir şehir o yüzden. Yani benim çocukluğumun geçmesi falan, gençliğimin geçme biçimi, steril bir alandaydım, mahallede yine kötü olarak öyle bir şeyi yaşamadım. Tabii ki orada da siyaset vardı, politik bir hikaye vardı ama çok böyle hani yoğun, anladığım dönemlerde değildi ama Ankara'ya tekrar dönmek falan çok korkunç geliyor bana, Ankara'da yaşamak çok korkunç bir şey. Ankaralı olmak çok kötü bir şey. Çok şey bir şey, sınırlı bir şey. Ama bir taraftan da şöyle şeylere tekabül ediyordu, yapacak hiçbir şey olmadığı için, bu grilikten kurtulman için, insanların birbirleriyle ilişkilerinin, burada hani temel sebep, bir daha göremediğin ya da işte, İstanbul'un temposuyla vakit ayıramadığın, mevzular oluyor ama Ankara'da insan ilişkilerini daha gelişkin kurabilirsin yani böyle bir olanak sunuyor sana. O yüzden böyle müzik grupları hep oradan çıkıyor yani çünkü oturacaksın ne yapacaksın yani? Çalışıyorsun ve çıkıyorsun hani falan. Yani bir şey biriktirip Ankara'ya gitmek mantıklı olabilir ama Ankara'dan gelmek mantıklı değil, Ankara'da yaşamak iyi bir şey değil. Çok o yüzden sıradan geliyor bana, çok standart geliyor ve politik olarak bir şey yapması da çok zor o yüzden de yani bir solcunun, sosyalistin. Yok mu mesela bir Organize Sanayi Bölgesi orada? Niye Gebze'de oluyor da Ankara'da sanayi de olmuyor yani? Çünkü orada o politik atmosfer, solu da belirlediği için çıkmak, etmek, yapmak zor yani Ankara açısından.

İstanbul garip bir şehir. İstanbul iyi ki var. Yani bütün karşılaşmalara, bütün o çelişkileri çok netlikle görebilmeni sağlayan bir şehir. Yani benim işte ilk .ak.. tanıştığım, bir Ermeni'yle oturup rakı içtiğim bir yer aynı zamanda. Yani dediğim gibi, deneyimlere çok açık. Yani tariflenebilir, hani bir gününü şöyle belirleyip, Ankara'da yaparsın mesela, bugün işte sabah kahvaltıya buraya gideceğim, sonra şu... falan gibi tarifli bir hayatı yaşayabilirsin. İstanbul'da kesin başına bir şey gelir, kesin gelir yani, metrobüste bir şey olur. Kötü de olur he, iyi olacak diye bir şey söylemiyorum, tacize de uğrarsın. Birinin kafasına şişe de patlatabilirsin falan ama budur yani. Hayat yani, yaşar insan bu. Dolayısıyla bir şey açısından, bence siyasette tanışma, politikleşme falan açısından İstanbul çok hızlıca insanı politikleştirir yani hani. Hem yaşantısıyla hem zaten Ankara'da çok böyle şey yaşadığını düşündüğüm, her şey kontrol edebildiğini düşündüğüm; bir kentten çıkıp geldiğinde burada değişkenler o kadar artıyor ki ve sen oradaki orta sınıf ayrıca yine biraz daha hani ayrıcalıklı durumundan burada metrobüslerde üç saat yol giden birine dönüşüyorsun. Dolayısıyla hiçbir ayrıcalığın olmadığını, o orta sınıfın tartışmasını bayağı derinleştiren bir şey o yüzden bence ve temel çelişkileri de gördün yani, denizi, boğazı görmeden büyüyen, Sultanbeyli'de oturan insanlarla karşılaştım ve senin hani "bu niye oluyor" falan gibi şeyleri çok rahatlıkla görebildiğin ve eğer bunda artık farkındalığın arttıysa bir taraf tutman gerektiği, çok hızlıca hissettiğin bir şehir. Dolayısıyla o yüzden İstanbul vazgeçilmez bir yer yani. İstanbul'u alırsak zaten her yeri alıyoruz ya bir de (gülme sesi) o yüzden de vazgeçilmez bir yer ve İstanbul çok şey benim kendimi gerçekleştirmek dediğim, fark etmek dediğim çok daha sıkıntılı zamanları da yaşamama rağmen asla mesela Ankara gibi anmayacağım bir yer yani. Ankara'ya ben yapamam yani, asla!

Meydan mevzusu da, yani o an, ilk çıktığım zamanlarda şeyi çok fark etmiyorsun, yani ne yaptığını, hani neden, ne olabileceğini ya da sende, ya da etrafında ne yaratabileceğini. Bir, 66 gün bir meydanda olmak ve orada hani yüzlerce insanla temas etmek, derdini anlatmak, hikayeni paylaşmak, onların hikayelerini

dinlemek ama tabi ki bunda her daim bir sonuçta bir mücadeleyi örgütlemek fikriyle hareket etmek, bunun olanaklarını zorlamak ve bunun artık senin hani kişisel, küçük dünya ile ilgili bir mevzu olmadığını herkese duyurmak, müthiş bir politikleşme alanı, buluşma alanı, insanların soluklandığı, bu bir özgürlük alanı, küçük bir meydan, hala da ben bazen böyle geçerken içinde polis gördüğümde rahatsız oluyorum meydanın içinde. Çünkü orası, hani bizimmiş gibi orası, orası başka bir şey olamazmış gibi falan. Ya da işte bu solcuların toplanma işlerini yapmaya başladılar ya sonradan, o bir hafıza. Hani isminin anılmasına gerek yok, meydanı bir eylem alanına hafızalarda dönüştürebilmek yani. Bir şey değil yani ama bir hafıza oluşturmuş orada işte. Kadınların işte, bildiri dağıtması falan gibi iş yapmaları falan hani, bunlar bir, sen silinsen de, senin ismin, cismin olmasa da sonuçta bir yerde, bir şeye tekabül ediyor, izlerini taşıyor, karşılaşmaların izlerini yine ...yani yüzlerce insanla tanıştım, hani benim belki anımsamadığım ama başkasında iz bira... o meydanın kolektif bir şekilde bir hafıza ürettiğini ve bunun da hiç yani kimsenin de böyle kötü bir hafızaya tekabül etmediğini yani iyi hissiyat, şeyleri çok yaşadım çünkü hani, soluklanıp, çay içip, gülerken ayrılan insanları, ama baktığımda durum: trajik. Yani işten atılmışsın ve KHK ile atılmışsın falan ama çok ferahladığını, özgürleştiğin bir an yani ve bunu da yaşattığın etrafında bir şey, kudretli bir şey o yüzden de. Bir kadın olarak bir KHK, kadın gibi direniş isminde yani kadınların işten atılmasının ne demek olduğunu anlatmak ve buradan başka bir vurgu yapmak ve bence kadınlar nezdinde de tekabül etti. O yüzden de yani o meydan, ayrıcalıklı bir meydan yani hepimiz açısından o deneyimi yaşamış yani o bir, bir kişinin, yani şeyi görüyorsun, aslında bir irade gösterdiğini, hani bir şeyin bir irade gösterdiğini, etrafında neler değişebileceğini yani bunun iradenin ne kadar önemli bir şey olduğunu, yani bir şeyden, bir haksızlığa karşı durma iradesinin ne kadar güçlü bir şey olduğunu, hissediyorsun, görüyorsun. Ve orada başka türlü insanların hani bütün şeyleriyle, tüm dünyalarıyla bir biçimiyle dahil olduklarını, artık seninle ilgili bir meseleden çıkmasını, dahil oluşlarını görüyorsun. Tabii işte bu yüzden biricik yani. Başka insanların zihninde de vardır izleri eminim. Böyle (gülme sesi).

Tabi yani zaten ondan sonra ben çıkamadım. İyi olmadı o. Yani orada şeyin, kadın işçilerin ne kadar böyle pamuklara sarılması gerektiğine ve bir cüretin hani, ne kadar kıymetli olduğunu, o yüzden de hani Tekstil Direnişi, direnişçi kadın işçinin, çok başka bir şey olduğunu ve onun deneyiminin de yani hani ailesi, eşi, dostu falan hikayesinin nelerle mücadele ettiği ve çok büyük bir şey yaptığı aslında görmeme.

O yüzden de örgütlenme kısmında, sendikal örgütlenme kısmında, kadın işçilerle mesaimi çok daha derin olmasına sebep oldu yani orası. Hiçbir zaman şey yaptırmam mesela, bir kadın örgütlenme uzmanının sendikal alanda olmasının ne kadar kritik olduğunu, yani senin bakış açının olmadığı yerde, senin yoldaşın bile olsa, o erkek dünyayı nasıl ele geçirdiği hikâye, yani bütün şeyini, varlığını, erkek işçiler gözünde de ne demek olduğunu ve bunları tek tek eğittiğini ve kendi yoldaşların da dahil, bu erkeklik mevzusunu nasıl aştığını, aşmaya çabaladığını ve buralarda kadınların bu alanlarda olmasının ne kadar önemli olduğunu yani. Olmasa, yani saçmalık, pislik yani hani bütün hikâye. O kadın işçiye yapılan muamele de, şey de, o örgütlenmedeki sıkıntı da yani çok hem kendi varlığımın yani bir kadınların örgütlenmedeki önemini, hem de kadın işçilerin yanında, bir sendika da örgütlenme uzmanının varlığını, kadın olarak varlığını, çok çok önemli olduğunu hala da her bir deneyimde gördüğüm, yani kendi ifade, kendi ifade olanaklarını ve onu arttırdığın anda, o kadının, o erkekleri dize getirmesi, hani hepsini çizmesi, yani o kadar güçlü ki, o kadar her an yaşadığım bir şey ki yani.

****" mesela yaşadığı birçok hızlı bir şekilde ilk defa bir saat içinde eylemci olan bir işçi, kadın işçiyle tanıştı. İşten atıldı, tık diye eyleme, kapının önüne çıktı. Eylemde yani hani falan. Yani onun mesela etrafında ilk başta diğer erkek işçilerle diyalogunda hani biraz daha sakınıp, ettiği falan ama senin onu desteklediğin anda, tık, tık, tık, tık mevzuyu kurduğu, hepsine ayar verdiği, bilmem ne hani, kendi hikayesinin ne kadar güçlü olduğu aslında fark etti yani. Kocasından ayrılmış, bir tane erkek çocuk yetiştiriyor, tek başına çalışıyor ve muhafazakâr bir hikâyenin içinde bunu yapıyor ve karşısındaki amire, şefe, diğer erkek işçilerin çok da yapmadığı, hiç eyvallahı yok, kendi hikayesini yaratıyor mesela buna yol açıyorsun sadece. Görüyorsun mevzuyu, hadi bakalım yürüsün. Bunu yaptığın anda onun nasıl kendini var ettiğini filan her an, her deneyim de yaşıyorsun. Her örgütlenme hikayesinde yaşıyorsun. ****" öğretti bunu bana, ****" direnişinde gördüm yani. Bir şeye karar vermenin, erkek, çok yalpalıyor yani. Karar alıyor, evi basıyor, öyle oluyor, üç gün satın alınabiliyor falan, Kadınlar da onu ikna etmek zor, ama iknadan sonraki yürüyüşü o kadar dik ki, o kadar tutuyor ki mevzuyu yani. O yüzden de onlarla özel mesai yapmanın hem var olmanın çok önemli olduğunu görüyorum. Yani kadın örgütçülerin, kadın sendika faaliyeti yürütenlerin, kadınların siyasette olmasının ne demek olduğu, çok belirginleşti bende orada. Bulunduğu yeri yaşam alanına çeviriyor çünkü kadın. Yani en başta orası onun için, gelip geçilen bir alan olmuyor yani, orada bir hayat inşa ediyor. Bunu yani çocukluğundan beri hep inşa ettiği bir şeyi, burada da yapıyor. Bizim meydanı düşün mesela örgütle falan etrafını... niye mesela baktığında duvar, kapı, bir şey o, değil, hani orası, sen oradasın yani. Oradaysan, orayı bir yaşam alanına çeviriyor bir kere kadın.

Şeyler yani farkındalığı erkeklerin şeyinde hani, gözünde böyle hep güçsüz olarak adlandırdığı hikayesi kadınların aslında, çok büyük bir -hayat mücadelesini çok iyi öğrendiği için- yani oradaki varlığı, erkeklerin de bir sürü şey tartışmasına sebep oluyor. Yani "benim hikayem ne ki?" Dedirtiyor. "Yani benim hikayemde bir şey yok, bak bu kadın nasıl yapıyor" yani o hani, onu da tokatlayan bir şey olmuş oluyor. Ee, tabii yani dayanışma, bir kadının kendi hikayesini anlatma biçimiyle, erkeğin hikayesini anlatması arasında bir fark var bir kere. Bütün düzlemlerini anlatabilir, "çocuğum" der anlatır, "eşime bilmem ne yaptım" der, hani bütün hayatın düzlemiyle hikayesini anlatır. Erkek, "işten atılmak". Düzdür yani. Mevzusu düzdür. Kadın onu anlatırken de o öfkeyi yansıtırken de çok gerçekçi yani. Şenliği çoktur hani öyle şeyi krizleri açma yöntemi olarak, en alttakinin o şenliğini yansıtırma biçimi, işte ***'ta, halay ekibi gibilerdi hani kadınlar, sürekli bir hareketlilik içindeler yani.

Örgü örüyorlar, işte yemek yapıyorlar, kitap okuyorlar, tartışıyorlar, halay çekiyorlar, slogan atıyorlar falan sonra gidiyorlar evlerine falan. Çok değişik bir şey yani. Yani ruhunu böyle çok hızlıca yansıtabilir, öyle bir tarafı var herhalde gibi. Yani işte kararlı olmak ya yani bir eylemdeki erkek işçi mesela o kadar bana kararlı gözükmez. Kadınlar şey görünür bana hep: dik gözükür yani. Çünkü açtığı meselenin farkında yani. Sokağa çıkıyor olmak bile büyük bir şey. Yani çok büyük bir şey. Sokakta yatmak ne demek? Beş saat, on saat sokakta oturmak ne demek yani? O müthiş bir şey yani onun o açtığı mevzu. O yüzden de sonrasında yürüyor. Erkek zaten o sosyallığın içinde, kiraathane gibi, belki onun için yani bir eylem alanı. Ama kadının bir başka bir şeye dönüştürüyor, kendi de dönüştürüyor.

Yani şöyle; o dönemde iki tane, Çorum Katliamında benim dayılarım eylem, yani sokaktalar. İki tane polis öldürülüyor ve küçük olan dayıma o dönem işte, solla uğraşmış zaten, şey gibi bir suçlama yapılıyor: “polisi öldürmesi”, öldürdüğü yönünde bir suçlama yapılıyor ve apar, topar... dedem Almanya'da işçilik yaptığı, gidip geldiği için onu götürüyor, diğer dayıyla birlikte götürüyor. Sonra zaten işte, teyzeler falan da gitmişler. Aile oraya taşınıyor artık, anneannem falan buradayken, herkes oraya taşınıyor. Bizim şeyin, anne tarafının daha böyle bir hem Kürtlük var orada hem Alevilik var ve o şeyleri, coğrafi olarak da köyleri, daha dışarıya kapalı bir vadi içinde, daha çetin hani şartlarla olduğu bir köy, işte o yüzden de kendi içlerinde bir şeyi hani bir Alevilik Kültürü'nü geliştirmek falan gibi şeyleri daha deneyimlemiş bir aile. Kürtlükten dolayı da daha bir politiklik var. Bir göç hikayesi var. Dolayısıyla oradaki ya benim anneannem mesela, annemden çok daha ileridir. Yani anneannemle **** hareketi tartışırın mesela, konuşur bunu ve hani çok daha açıktır fikirleri, sola, sosyalistlere hani falan. Dayımın hikayesi, şimdi benim annem en büyük olduğu için ailenin, o ailenin, o aileden çok hızlıca çıkmış, diğerleri aslında daha sol şeyle büyürken, yani orada politikleşirken, annem babamın etkisiyle büyümüş ve dolayısıyla kendini var edememiş ve oradan da çok böyle nemalanamamış bir kadın. Babamın zaten hiç ilgisi yok konuyla. Yani o tarafında ilgisi yok. Dayımın hikayesi anlatılmadı. Ama teyzemlerden biri de halen zaten siyasetin içinde olan teyzem de, sonuçta benim ablamı etkileyen, davamı da etkileyen o. O anlatıyor, teyzem ona anlatıyor filan, ama bana yine anlatılmadı hani o hikaye. Ben dayımla, yani Alevilik falan gibi mevzular, Kürt olmak falan, kimlik ve sınıf, bir yandan da işçi falan bir zaten Almanya'da da siyasetle uğraşıyor gibi. Dayımla ben şeyde yani, beyin kanserinden öldü dayım, bundan üç yıl önce falandı. Ben çok ön, ee, yeni yakın tanıdım dayımı, hani dayımla çalıştım ben yani. Çünkü onun Türkiye'ye girmesi yasaktı ve o yüzden kaçak davası sürüyordu. Ben işte Almanya'ya gidip tanıdım, dinledim. Sonra o Türkiye gelebilmeye başladı, dayımı ben o zaman tanıdım ve zaten sonrasında çok hızlıca ayrıldık yani. Ve hep anneannem der yani, beyin kanseri olması, biraz fazla değil, çok çekti, çok düşündü, çok memleket hasreti çekti, çok yapamadıklarına ah etti, dışarıdan bir dayanışma değil, burada bir şey yapmak isterdi, köyünde yaşamak isterdi, köyünü görmek ister diye hep öyle yorumlar beyin kanserine yoruldu. Çorum katliamı sonuçta sen şöyle bir şey bulamayacağını anladım. Ben babama da söyledim yani, “sen benden, bizim ailemizin hikayesini saklayarak, hani beni koruduğunu düşündün ama ben zaten bununla yoğrulmuştum” yani bundan böyle bir kaçışın yok ya sen söylemedin diye, al işte gelmiş olduğum nokta belli yani. Daha önce gelirdim belki ama gelirdim, yine gelecektim. Yani şey olamazdım yani, o şey olsa, devletin başka bir kademesinde çalışıyor falan olsaydım belki yine başka olurdu. İşte benim hâkim, savcı olan ablam ve eniştem gibi mesela. Onlar tartışamaz mesela. Onlar devletin Alevileri oldular çünkü. Ama onun dışında çok zor yani sakınmak.

Yani sonuçta sen de o hikâyenin nüveleriyle bir hayat kuruyorsun. Yani var, o birikim var bir yerde, sızıyor bir yerden. Açıkça anlatılmaması bence; çok sıkıntılı bir şey aslında. Yani “biz Aleviyiz ve bundan utan, yani bunu sakla” demek mesela çok kötü bir şey. Çünkü onlar da bununla yoğruldu ve beni öyle yetiştirdiler. Yani yok mu onun da etkisi? Dayımı, işte gözaltından çıkararak kişi babam, teyzemi gözaltından çıkararak kişi babam, yani sen bunun yani kendin öznesi olmadın ama her defasında oraya gittin geldin ve bu sende bir iz bıraktı, nasıl bir iz? Hep korku ama bu hep kendini sakınma, geri çekme, gizleme aman işte bu bunu bilmesin işte. Oruç tutuyor. Niye tutuyor mesela? Çünkü çalıştığı yerdeki pasajda herkes Sünni ve buna bir şey derler diye. Hani var, senin zihninin de bu var, onu açık etmezsen aha böyle sinersin yani, kendini saklarsın, sakınırsın ve bizi böyle yetiştirdiler yani hep sakınarak, hep gizle, yani o yüzden büyük büyük korkular büyüttük, büyüttüğümüzü görüyorum ben hani ben ablalarım da,

annemde de, olmayan komplo teorileri yani hani. Darbenin ilk açıklandığı anda yani; “bizi kesecekler, bizi yakacaklar, bizim evimize gelecekler, bizi işaretleyecekler”. Bu şey değil, bu bir olgu yani, bu bir gerçek hani. Bu korku ama bunun hani, tabii ki şimdi gördüğüm şey, başka yolu yok yani, bununla mücadele etmek, politik bir mücadele vermek dışında bir yolun yok buna. Başka türlü hani, sen kendini sakındın, buradan bir sürü korku ürettin ve bununla yaşamaya çalıştın ve bunu da bütün nesnelere aktardığın ama bir ayakta kalma hali olmayan falan bir şey olmuş oluyor. Çorum Katliamı o yüzden özellikle hani dayımın hikayesi, benim diğer kuzenlerime de etkisi olmuştur, her birinin, bizim zaten yetiştirilme tarzımıza da etkisi var yani. Yani şimdi baktığımda, başka türlü olabilirmiş gibi geliyor ama orada işte, annemin çok fazla baba etkisiyle büyümesi yani. O bir çocuk yani, 17 yaşında bir çocukken evleniyor ve çocuk yetiştirmeye başlıyor. O yüzden ilk en büyük ablama ilişkileri çok şeydir yani onlar birlikte büyümüşler çünkü yani ve annemin aslında biraz daha kendini böyle bir var edebilseydi, bizi de etrafında dayanışmayla tutabilirdi. Ama biz öyle bir aile olmadık yani şimdi gördüğüm de o. Yani çok daha fazla ilişkilenebilirdik birbirimizle. Daha destek olduğumuz, daha yan yana durduğumuz, "ağabey ne ki? Baba ne ki? Hani onu yıkardın yani o figürü. Herkes kendi kavgasını verdi, herkes de vermedi. Bu ikinci ablama, bir tek ben verdik o kavgayı. Çok böyle şeyi, baktığımda yani o daha güçlü bir şey yaratılabilirmiş, diyorum yani. Şu anda kurmaya çalıştığım, ablalarımın kurduğum ilişki biraz daha öyle bir ilişki daha. Yani onların hayatlarındaki varlığım daha dayanışma çizgisine tekabül daha yeni yeni edebildi yani. Annemle kurduğum ilişki de farklılaştı, bunu fark ettikçe ama babam çok rezalet bir karakter olduğu için, çok baskın, çok erkek, çok işte dışarıya iyi, aileye kötü falan gibi bir şey olduğu için, onu çok kuramadığımızı düşünüyorum. Daha güzel olabilirdi. Ama şu oldu yani tabii, yani kadın olmanın şeylerini, onlarda hani öncesinde, gördüm yani ben hani, deneyimlerini ve bununla nasıl baş edebildiklerini. Baş etmeye dair ne yaptıklarını ama bu şöyle olmadı yani, ben bana, aileyle konuşarak olmadı, bu hep gözlemleyerek oldu. Yani daha kardeşçe, yoldaşça davranılabildi birbirimize. Benim de bunda şeyim var tabii ki rolüm var. Bir erkek olsaydı ne olurdu diye hep düşündüm yani ailede bir tane erkek kardeşim, ağabeyim falan olsaydı, babamın şeyinin çok değişeceğini, hani tutumunun değişeceğini, belki o ittifakın bizi daha bir araya getirebileceğini, bir erkeğin varlığının, bizim diğer kadınları, başka bir şeye dönüştürebileceğini falan düşündüm yani. Çünkü orada artık tek başına biri değil, bu gücü dağıtması gereken başka bir figür var ve sende onunla kardeşsin. Yani eşit bir ilişkiye dönüşebilirdi, onunla tartışmak, onunla daha güçlü bir dayanışma kurulabilirdi falan diye düşünüyorum nedense, şeyler çünkü değişecekti, kesinlikle ona ayrıcalık yapılacaktı. Hem maddi hem manevi. Yani bize hepimize, hepimizin (gülme sesi) ağzına sığıldığı için kimse şeyi hissedemedi yani, ben yine daha hani şanslı olanım yani -en küçük olarak-, benim deneyimleri aştıkları için. Yine daha yumuşak zamanlarına denk geldim ama ablalarım falan çok kötü, yani çocuklukları kötü onların; anlattıkları kadarıyla ve benim de gördüğüm kadarıyla. Öyle bir figür olsaydı, başka olurdu gibi geliyor şu an.

Çok hayalperestim ben be! (gülme sesi) Hayallerim benim çok garip hayallerim olduğunu düşünürüm hep yani. Hayal dünyasında yaşadığım da çok oldu. Mesela şöyle bir hayalim olmuştu, hani pratiğe de döktüğüm bir şeydi. İşte ben yaz tatiline gittiğimde küçükken, benim hazırladığım bir tane tatil dergisi vardı, kendi çizdiğim, kendi içine bilmece, bulmaca falan koyduğum ve bunlar fotokopi falan da bilmediğim için, kimse de bana fotokopi diye bir şeyden bahsetmediği için, tek tek yazdım aynı şeyleri, kendim kopyaladığım ve neden, işte yaz tatiline gideceğimiz ilk defa hayatımızda ve ben orada bakarak şöyle düşünüyorum: evimin adresini, telefon numaramı falan vererek, işte birileriyle tanışacağım o dergiyi ona vereceğim, sonra işte o biri bulmacaları çözecek, başka şehirlerden arkadaşlarım olacak falan

gibi. Hani böyle hayalleri, hani hayal gibi olan şeyleri ya da işte çok imkânsız olan şeyleri ya da belki güvensiz olan bir şey yani, ne adresini yazıyorsun? Mektup arkadaşı arıyorsun yani. Çok pratiğe döktüğüm zamanlar oldu, bu bunlardan biri yani. Sonra tatile gidemedik. Çok üzümüşüm. O dergi bende kaldı hala saklarım onu, çok ağlamıştım yani sırf o dergi yüzünden. Deniz meniz falan değildi, o arkadaşlık kuramadım hani o olabilecek bir şeydi ve olmadı gibi.

Hayaller, yani bir ara mesela şeye çok takmıştım: işte bir kutuplarda falan hani balinalarla bir derdim vardı mesela, balinaları görmem gerekiyormuş gibiydi hani. Onlarsız olmazmış gibi ve işte doğa fotoğrafçılığı falan gibi şeyleri tartıştığım, belgeselcilik falan onları öyle çok okuduğum, ettiğim, tamam ben böyle bir şey yapacağım, falan dediğim, dönemlerim oldu. Evlenme hayali kurduğum zamanlar tabii ki oldu. Ama böyle küçük şeydi çok, prensli, prensesli bir hikayeydi o falan. O hızlıca (gülme sesi) yok oldu. Yani hayatla karşılaşana kadar çok güzel hayallerim vardı aslında, kendisiyle yüzleşene kadar. İşte bir dönem basketbolcu olabileceğimi düşündüm, NBA'ye gidebileceğimi düşündüm mesela. Öyle bir hayalim oldu. Bir ara -bu yakın bir zaman- keman çalabileceğimi hayal ettim. Böyle çok iddialı çalabileceğimi falan hayal ettim. Bu en yakın hayalim miydi acaba? Şimdi daha politik hayallerim var (gülme sesi) yani işte, yani buralarda söylenmeyecek şeyler (gülme sesi) hayal ediyorum. Öyle şeyleri düşünüyorum yani. Bazen işte bu mesela "****" cenazesindeki polis yığınını gördüğümde, böyle hani, helikopterler, bir şeyler falan...da hiçbir şey yapamama halimizi gördüğümde, hani gece Cem evine saldırılmasını gördüğümde, otobüsü dönerken yani çok fantastik olan bir hayal, bir film gibi bir şey düşündüm yani hani, sanki makul bir şey düşünüyordum gibi, bayağı bir saat bütün yol boyunca hani o polis barikatının nasıl aşılabileceğini ve nelerle böyle bir film gibi bir şey düşündüm yani. Yapılabilir geldi. Hala da yapılabilir geliyor mesela, hayal gibi de gelmiyordu yani bana. Bir işte, fabrikayı işgal etme yani hayalim var mesela, yani benim de içinde olduğum bir işgal hayalim var. Bir hayvanları özgürleştirmekle ilgili bir hayalim var, yani bir şeye girip işte, işte onun olanaklarını sağlayabilmek gerekiyor ya, ne yapacak sonra o hayvanlar falan gibi. Yani test yapılan hayvanları özgürleştirmekle ilgili şeyler düşünüyorum, ara ara.

Öyle toplumsal hareketler yani. Bir isyan hayalim var, dizi gibi bir isyan hayalim. Yani çok kişisel hayallerim çok kalmadı galiba. He! Motosiklet kullanmak hayalim; kişisel olarak da ama onu da hep şeyle ilişkili görüyorum, işçi toplantısına motorla giden bir kadın olmak "****" ilişkisi var onun da. Yani o da kişisel olarak motora bineyim, gezeyim gibi bir şey değil. O, onu görmesini istiyorum işçilerin (gülme sesi) gibi bir şey. Bunlar galiba (gülme sesi) gibi.

Teşekkür ederim. İyi oldu bu! Güzel bir hismiş yani.